DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRAK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.
VERSCHIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—SEPTEMBER, — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. ƒ 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS ƒ 0.35
ADVERTENTIEN: PER VAK ƒ 8,— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
20 JAARGANG — 21 NOVEMBER 1947 — 6 BLZ. No. 8

REDACTIONEEL

De Redactie is indiscreet geweest.
De Redactie loochent niet, dat zij bijzonder onterecht was.
De Redactie heeft kans gezien beslag te leggen op het dagboek van den eerstejaars Pigger en ze heeft het niet eens gelaten; ze meent zelfs zover te moeten gaan enkele passages aan de openbaarheid prijs te geven. Welaan dan.

13 October. Ik ben na het weekend in Delft teruggekeerd en kan mijzelf niet verhelen, dat ik mij er niet thuis voel. Op de Societeit heerste vanavond een bijzonder agressieve stemming, die ik zoveel mogelijk trachtte te ontlopen, hoewel ik weet dat het verkeerd is.

14 October. Op de Societeit voel ik mij nog even ongemakkelijk als gisteren. Ik heb zo het gevoel, dat het niet zo zeer aan de ouderejaars ligt als wel aan het gebouw zelf; de sfeer van gouden hek, drempel, pilaren, zuurkast en balustrade beklemt mij op een alleronaangenaamste wijze.
15, 16 en 17 October. Het komt beslist van de Societeit, de leden zijn zo kwaad niet.

18 October. Overtuigd, dat ik er iets aan moest doen, heb ik er iets aan gedaan. Vanmorgen ben ik in alle vroegte (het zal zowat 10 uur geweest zijn) in m'n eentje naar de Societeit gefietst, wetende, dat ik er geen leden zou aantreffen. Ik zette mijn fiets weg in het fietsenhok en liep om het gebouw heen door de voordeur naar binnengaand. Direct overviel mij weer dat klamme gevoel, dat ik al zo lang probeer kwijt te raken, doch tevergeefs. Het werd nog geaccentueerd door de zurige bierlucht en de sporen van gewelddadigheid uit de afgelopen nacht. Maar nu besloot ik door te zetten. Ik deed wel mijn jas uit maar liep toen de voorzaal in en stapte dan snel over de gouden drempel. Er gebeurde niets, alleen de vogel boven de leestafel keek mij uitgesproken vuil aan. Er waren slechts een tweetal bedienden, die gelukkig niet vroegen wat ik wenste. Nu voelde ik aan mijzelve dat het hek van de dam was en achtereenvolgens schendde ik het grondgebied van zuurkast, gouden hek, ijsclubhoek, dispuut, sherrywagn en boveneetzaal.
Een moment schrok ik me ongelukkig toen ik twee personen tegen elkaar hoorde uitvaren, maar het bleken slechts werkvrouwen te zijn. Na een korte aarzeling en nadat ik volkomen zeker was van de absolute verlatenheid der bovenverdieping waagde ik de stoutste sprong. Ik liep zo snel ik kon de commissariskamer in en uit en holde toen in ijltempo de trap af. Beneden slenterde ik nog een poosje rond en toen ik mij gans en al thuis voelde, verliet ik de Societeit door de achterdeur.

20 October. Het gaat nu werkelijk stukken beter. Iedere keer als ik een commissaris zie lopen, denk ik: „Als je toch eens wist mannetje....."

Het vervolg van het dagboek van Pigger interesseert de Redactie al lang niet meer, noch U waarschijnlijk. Maar wat zij wenst te constateren is dat U met het voorgaande citaat geen raad weet, (zoals men nagenoeg altijd met de Spiegel geen raad weet).
Moet het dienen tot lering van het eerste jaar?
Wil het critiëk uitoefenen op datzelfde jaar?
Of het belachelijk maken?
Of is het als kolder bedoeld?
Of.....
Al deze vragen stelt U zich elke keer weer zo vaak U een Spiegel in handen krijgt en het stellen ervan impliceert reeds een onjuistheid Want deze Spiegel is gevat in een fraai bewerkte rand langs de omtrek waarvan verschillende woorden te lezen staan zoals: lering-critiek-humor-vermaak-aesthetica enz. Steeds vangt de Spiegel de schaarse stralen op met een punt dat binnen deze rand ligt, doch nooit met een punt van de rand zelve, omdat men vandaar geen overzicht over het gehele terrein heeft.
Nooit kan men hem verwijten, dat hij zich op een of ander punt heeft ingesteld en daar korter of langer vertoeft, want hij beweegt zich niet volgens gefixeerde wetten doch spelenderwijs over de gehele vlakte als een scheepje op een spiegelend meer, vanwaar men naar alle zijden een ander panorama geboden krijgt.
Aan U lezer om uit te maken waar het scheepje thans wel mag dobberen.

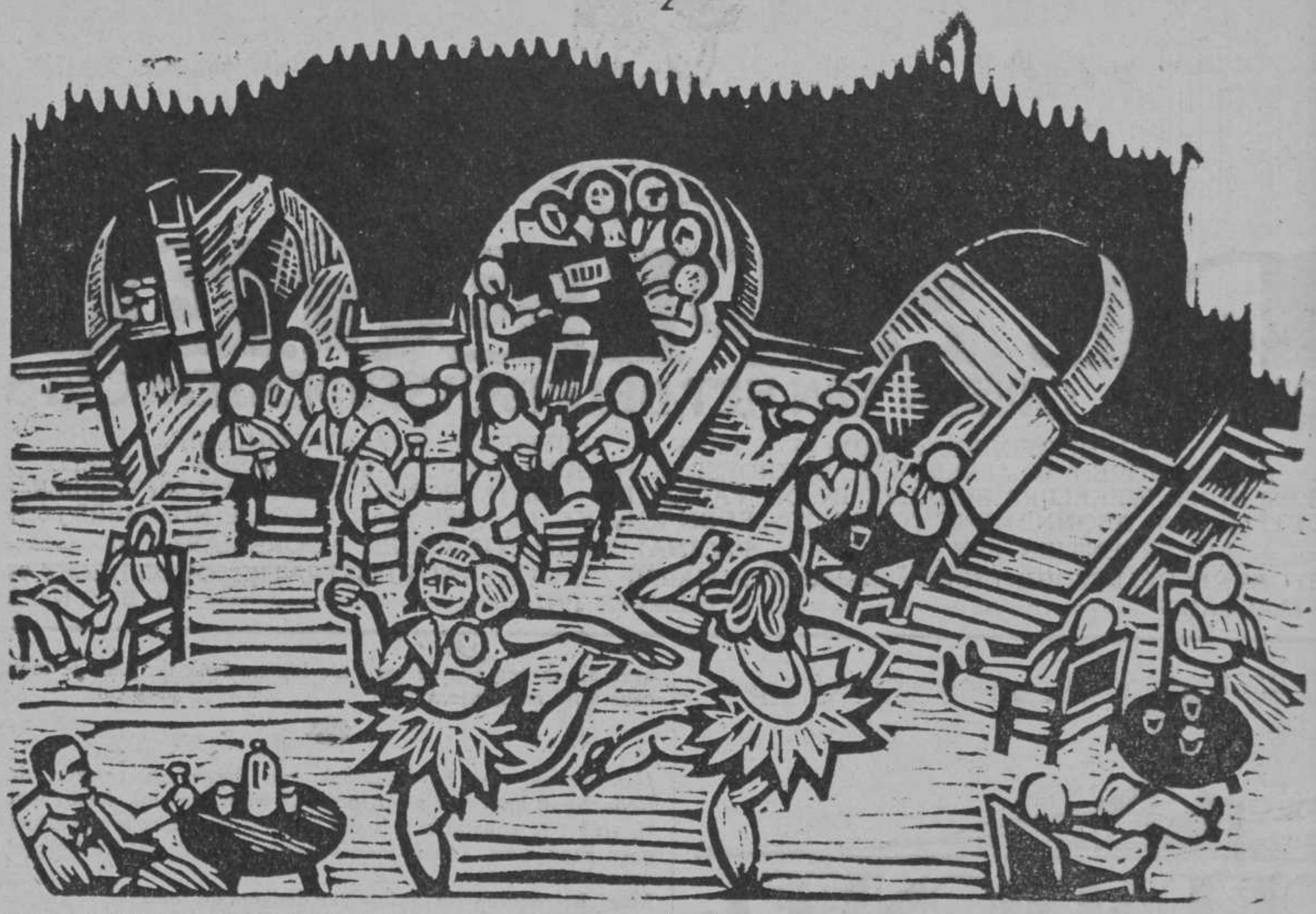

HET BESTUUR VAN DE SOCIETEIT „PHOENIX" MAAKT BEKEND, DAT DE 101-STE DIES NATALIS VAN DE SOCIETEIT ZAL WORDEN GEVIERD OP VRIJDAG 21 NOV. A.S.

HET PROGRAMMA LUIDT ALS VOLGT

VAN 4-5 UUR ZAL HET BESTUUR RECIPIËREN.

VAN 5-7 UUR ZAL HET GEZELSCHAP I.G.O.V. EEN BORREL AANBIEDEN, OPGELUISTERD DOOR EEN DAMES ENSEMBLE.

OM 12 UUR PRECIES ZAL DE PRESIDENT VAN HET BESTUUR VAN DE SOCIETEIT „PHOENIX" DE DIESREDE UITSPREKEN. NA AFLOOP HIERVAN KROEGJOOL, OPGELUISTERD DOOR DE ZOETE KLANKEN VAN HET ORKEST VAN GREGOR SERBAN.

VAN 8-12 UUR IS DE SOCIETEIT GESLOTEN.

NAMENS HET BESTUUR,

J. H. KEIJSER,
SECRETARIS.

Het gezelschap I.G.O.V. nodigt de leden van de delftsche studenten societeit „phoenix" uit om ter gelegenheid van de honderd-eerste dies van de societeit „phoenix" met haar de borrel te gebruiken op vrijdag 21 november om zeventien ure in de voorzaal van de societeit „phoenix".

Om de geboden muziek en dans in een gepaste sfeer te kunnen savoureren, worden vooral de jongere leden verzocht de by hun wellicht opgewekte emotie's zo min mogelijk tot uiting te brengen.

Gezien de onrustbarende onbekendheid van vele leden, met aloude gebruiken, is het wellicht goed erop te wijzen dat het gezelschap I.G.O.V. van ieder lid verwacht dat hij zijn naam zal griffen op het traditionele stuk hout, aldus de eeuwige band tussen de leden van het gezelschap I.G.O.V. en de leden van de societeit „phoenix" bevestigend.

Vervolg

Bloemlezing Nederlandse Letterkunde.

A. Roland Holst.

Heugenis.

Soms knarst in de gewelven
van het schedeldak,
omtrent het holle welven
van de kruin, een overnacht
rumoer, of binnen brak,
wat buiten heel de lucht
doorsuist — een klacht,
een zomerzucht.

Hen — die weleer traag
werden voortgedreven, ongekend
heil tegemoet — heugt vaag
haar beeltenis, die het verstand
reeds lang ontwend
meende, met nieuwe gloed.
Is het nog de oude brand,
of is die uitgewoed?

Heeft niemand gelet
op haar bewegen? Straalt
niet al meer haar lief portret
een dank'bre aanblik tegen.....?
Gaat heen! — Wie smaalt
Weet niet wat aan
de Maagd gelegen
is, in een nacht zonder maan.

KERMIS

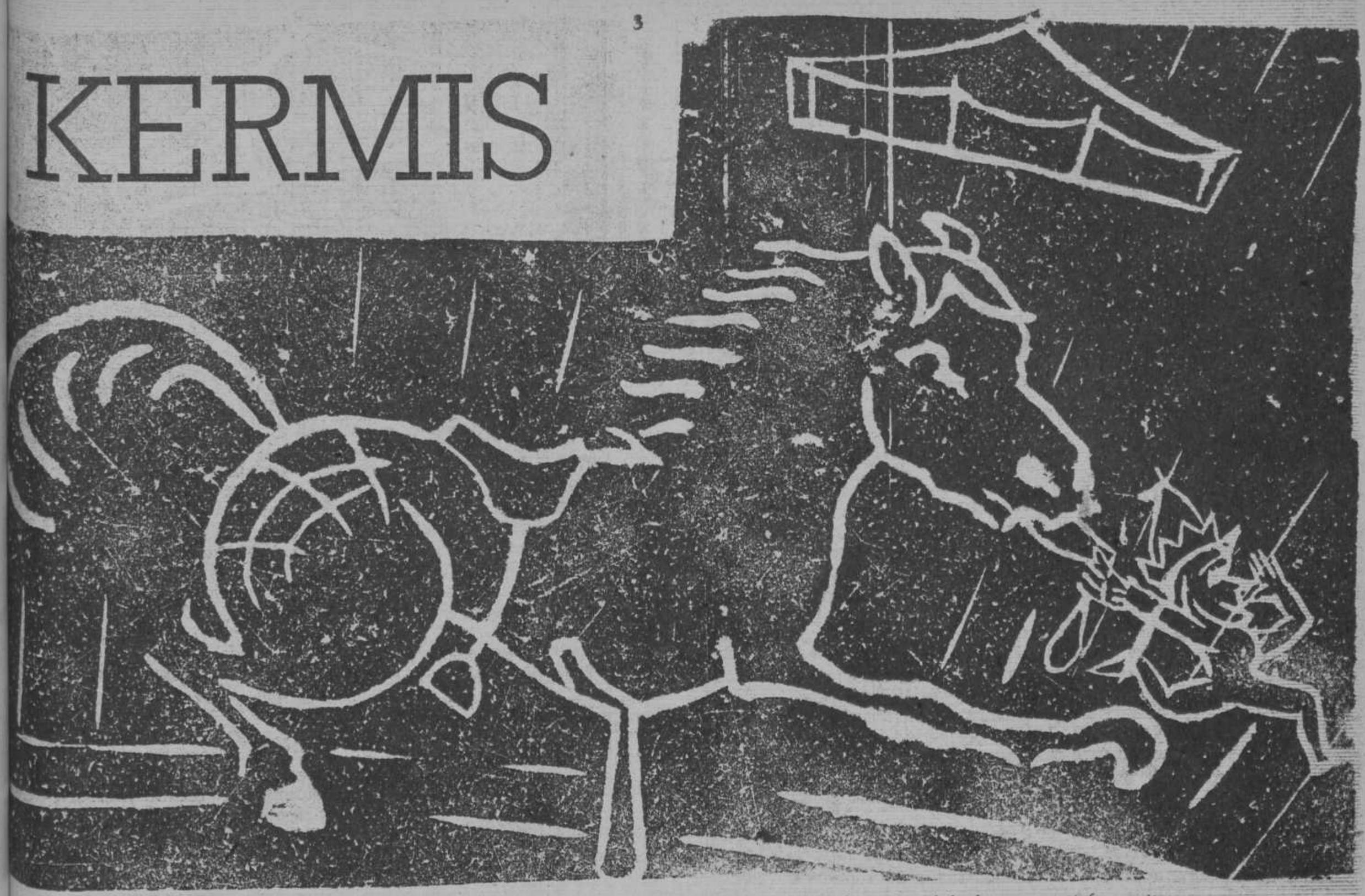

Soms vraagt de Redactie zich wel af: „Wat vindt hij er nu van?" Bedoelende U, Het Gemiddelde Lid, Jasper, Jeroen, enz. En denkende in het bizonder aan het ogenblik waarop hij de Sociëteit binnenkomt: vijf uur. De Redactie is er niet om vijf uur. En daar is zij wat blij om, want zij is dan ook... maar dat gaat ook eigenlijk niemand wat aan. De Redactie wenst tevens een ieder geluk die er niet is om vijf uur, en dan allicht naar haar inzien zijn tijd beter doorbrengt, al was het met helemaal niets. Immers! In herinnering brengende de gezichten, de houding, de tóón van de gesprekken, kan zij zich onmogelijk voorstellen dat iemand van normale ontvankelijkheid in goede stemming komt (of zelfs maar: blijft) als hij de voorzaal is in getreden. Niets van dat alles wekt op tot vreugdevol meedoen; een kerkhofachtige melancholie is het gevolg zelfs op de meest actieve punten, de gunstigste plaatsen in de societeit (wegens de warmte, de tocht of de bediening) doet zich deze treurstemming gevoelen, slechts een ogenblik verlicht, als om zeven uur de Redactie in de zuurkast plaats neemt.

Maar niet alleen van Redactiewege klinkt een alarmkreet het publiek in de oren. Heeft de Redactie Haar overzicht door de bijzondere plaats die zij inneemt in het Corps, een andere groepering krijgt haar vogelvlucht perspectief vanuit haar bijzondere plaats in de Societeit en ook op dit kraaiennest hangt de stormbal uit! En is de Redactie gewoon de lezers hun houding in al haar lamlendigheid voor de voeten te werpen, deze groepering wil de afzonderlijke factoren belichten; en wel ten eerste met de vraag: „Waar bleef de Spel-Mentaliteit?" Naar haar inzicht is het artistieke, feestelijke en tegelijk kinderlijke karakter aan het verloren gaan. Tevens beseft zij, hoezeer de samenhang van het Corps lijdt onder de in-zich-zelve gekeerde mentaliteit van elk lid. Ter bestrijding heeft zij dan ook een spel ontworpen, geheten: „Ken Uw Corps!" De gang van dit spel is de volgende: uit de bekende litteratuur ((Camera Obscura, Klikspaan, Spiegel redactioneel) zoeke men (zonder gebruik te maken van de Almanak!) zoveel mogelijk zinsneden, waarin de naam van een lid verborgen zit. De volgende mogen tot voorbeeld dienen. De prijsuitreiking geschiedt niet alleen naar het aantal maar ook naar de vorm, waarin men deze zinnetjes heeft weten onder te brengen. Als duidelijk blijkt dat toch de Almanak gehanteerd is, is men uitgesloten. Fraaie prijzen. Er zij met nadruk op gewezen dat dit spel niet alleen voor eerstejaars is bedoeld!

Noem mij geen namen
Van hen, die juist kwamen
Maar wees mijn gezel
Bij het kostelijk spel,
Dat de Spiegel-meneren,
Die hun ganzige veren
Schier daag'lijks hanteren
Te beheren beweren;

En....

Ai ziet in de dreven
Het zwaaien en zweven
Het vallen en opstaan
Het komen en weggaan —.
Iedereen is hier en train
In een rustloos vas-et-vient,
En het drukste samenzijn
Ligt op 't midden van het plein,
In 't hart van 't feestterrein.

Zie daar!

't Is geen kroeg en geen kraam
Geen salon met rosse faam
Geen automatieke taria
Geen knijpje met prullaria.
„Kom 's binne, smul es effe
Van dit opgelegde kleffe
Kleffe, kleffe Hagemeel" —

Of van:

„Blinde eksters met een touwtje
Met een hik, een boer en snauwtje", —
Op een porceleinen scherf van brouk
Staat de Oud-Hollandse spreuk:
„Al-wie-meent,-dat-hij-beschikt
Merkt-dat-anderen-Grooten-wickt."

Het brullet in het Oosting
Het haget overal —
Het zijn de keyse dagen,
Tie de mans zich heugen zal.
In carbide schittering
Flonkert hier en daar een ring.
„Alle donder, wat is dat?
De commissarisring is glad!"

Laat Uw blikken verder glijden:
Ginder kan men beertje rijden:
Voor het hek van zijnen rancha
Staat de rolle Sancho Dantza,
Met zijn troep comedianten
Lokt hij reeds van verre klanten.

Hoort:

„Doe een penning in de bak
Kroon verlicht dan heel de prak".
En van onder uit de orkestbak
Krast de raaf op zijn gemakkak,
Voor 't festeyn van blote ruggen
Die schokschouw'rend jitterbuggen.
Haydn, Bartok en Verkerk
Doen 't eigenlijke werk,
En tot Jaapjes wilde toorn
Houszt men achter in de hoorn,
Couperend het spel der violen
Maar in de muzikale mallemolen
Mist men één twee kleyntjes niet.

Elders:

Stomend
Steunend,
Moeizaam
Kreunend

Staat de Caroussel.
Afgemeten
Holle reten
Staan te rukken aan de bel.

Maar

Vraagt U: „Nu moet er
Toch nog zijn een botenskooter."
Inderdaad!
Crême d'amenthe en B.O.
Stel van Pos en ot en to
Hoeven slechts een weinig feilen
Voor het heilig hausje met zijn zeylen.

Al rustiger wordt de orgeldreun
Al langzamer draait de zweef
Al bedaarder het gekroesemoes
Van de menigte, die talrijke bleef
En stille stavend zich vergaapt
Aan 't clair obscur van Oude Meesters
Die rustigjes te hangen hangen
Aan 't pleisterwerk van Nieuwe Kerk

Men gaat sluiten

Maar nu!
In het duister van de nacht
Staat één Tent in rode pracht
En wijl alles sluit en dicht gaat
Is de Tent verschillend van de rest
Deez' Tent is „dichter"

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Met de gebruikelijke en gepaste bewijzen van eerbied, verzoek ik U, onderstaand artikel onder het hoofdje „Stoepje", in Uw menigmaal gelezen en gewaardeerd orgaan op te nemen:

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

Dat het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „De Spiegel" zeer onregelmatig, om niet te zeggen onverwacht, pleegt te verschijnen is ongetwijfeld te verklaren uit tijdsomstandigheden of papierschaarste.
Dat Uw geëerd Orgaan deze week tweemaal in drie dagen verscheen, ondanks het feit, dat een dezer dagen een Zondag was, moge wellicht nog voor Uzelf en enkele bevoorrechte ingewijden te verklaren zijn, waarbij een leek als mij slechts een bewonderend zwijgen past.
Dat U echter, naar mij zojuist ter ore komt, de halve oplage van Uw met spanning steeds tegemoet gezien Orgaan, uit eigen vrije wil weder doet verdwijnen, zowel uit de Drukkerij als uit particuliere brievenbussen, wil mij, in het licht van opgemelde omstandigheden, in hoge mate onaannemelijk voorkomen.
Ik verzoek U dan ook ten slotte met de grootste klem mij te willen antwoorden op de vraag: „Waar blijft de andere helft van die oplage?"
U ten zeerste dankend voor de verleende plaatsruimte in Uw, naar ik overigens meen, met K. O. Pietekort strijdend Orgaan, heb ik de eer te zijn, met gevoelens van de meeste hoogachting, van U, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

De dienstwillige,
J. J. GERZON.

Mijnheer Gerzon.

Wat zegt U daar?
Staat U mij toe mijn blijdschap in een antwoord uit te drukken:
Dat de gebeurtenissen in het Delftsch Studenten Corps, waar de Spiegel een gevoelige weerkaatsing van geeft, of wel de aanleiding toe is, een eruptief karakter dragen, doet mij nauwlijks vreemd aan.
Dat de leden van het Delftsch Studenten Corps de Spiegel uit de bussen zouden rukken en van de drukkerij zouden ontvreemden, kan voor mij slechts bijzonder vleiend zijn.
Het enige waarover ik mij nog verwonder is dat U zich over iets verwondert — dit maakt me bezorgd. Wellicht kan de rest van de jaargang U over een pijnlijk verlies voor uw Archief heen helpen — Stelt U zich anders nog eens met mij in verbinding, want ik heb steeds de eer te zijn van U de dienstwillige,

wnd. H. R.

Mijnheer de Wnd. Hoofdredacteur,

Het zij mij vergund Uw plaatsruimte, steeds zo uiterst nuttig besteed, te gebruiken om enkele gedachten onder de aandacht van Uw lezers te brengen.

Mijne Heren,

Het zal U bekend zijn dat op 28 November a.s. een gezamenlijke uitvoering plaats heeft van het D.S.M.G. „Apollo" en het D.S.T.G.
Het zal U bekend zijn dat reeds vele malen deze gezelschappen uitvoeringen gaven, welke even zovele malen successen waren.
Het is dus zeer goed te begrijpen dat vele onder U reeds lang hun studie zo hebben ingericht dat het verantwoord geworden is om aan een andere kant van Uw toekomst te bouwen.
Edoch, Uw tijd is kostbaar. En de gedachte zovele man- en vrouw-uren te zien misbruikt worden moest eigenlijk voor U een reden zijn om dit festijn te mijden.

Reeds lang zijn velen er van overtuigd dat goede kunst verdrongen wordt door uitvoeringen, die niet door een oprechte lach of ware gevoelens, maar met schijnbeelden en valse erotiek, op de hartstochten van het publiek werken. Niets bevordert dit meer dan de film, die door zijn grote begrijpelijkheid in staat is, de mensen zo gemakkelijk in verkeerde paden te leiden. Aangezien feiten meer spreken dan woorden alleen, wil ik niet nalaten de gebeurtenissen te verhalen, zoals die laatst geschied zijn in een bekende bioscoop hier ter stede. Dat het een waarschuwing moge zijn voor hen die zich „regelmatig bioscoopbezoeker" kunnen noemen. Op die bewuste avond dan, Vrijdagavond zeven uur om precies te zijn, was de zaal, waar eens de Vogel heerste, maar die reeds lang tot vunzig mensenpakhuis gedegradeerd was, weer als gewoonlijk volgepropt met hunkerenden. Affiches op zuilen en muren, tramhuisjes en privaten, en hartstochtelijke en vervoerende stukjes voorfilm, hadden al een week lang de charmes blootgelegd van mejuffrouw Cella Loyd, de beroemde en gevierde, beminde en beweende, lieflijke en satanische Amerikaanse filmster. Dit had reeds een waarschuwing moeten zijn voor het naderend onheil.
De titel van de film zal ik U sparen, die is voor het verdere verloop van geen belang. Al spoedig met het begin van de film bleek dat Cella Loyd nog veel geknipter was dan de film zelf. In razende vaart wist zij mannenharten te stelen, niet alleen echter van de mannelijke spelers, maar wat erger was ook van het publiek in de zaal. Schier iedereen leefde mee en werd gevangen in het net, dat zij voor de andere sexe spon. Toen ten lange leste Blanche (Cella Loyd) vijftien minnaars om zich verzameld had, besloot zij een Parisoordeel te vellen. Zij organiseerde een skitocht. Zij zelf zou vijf minuten eerder vertrekken. Wie haar het eerst inhaalde zou zij verkiezen om haar te volgen op haar verdere levenswandel.

Als een engel zag men haar over de onbesmette vlakte snellen. Weldra stoven de minnaars er in dichte drommen achteraan. Steeds meer naderde de groep de eenzaam voortijlende figuur.
Toen was het hartverscheurende ogenblik aangebroken. Doordat Blanche omkeek zag ze niet de ravijn die voor haar lag en met een gil stortte ze in de afgrond..... Waren de aanbidders teruggekeerd, misschien waren de vreselijke gevolgen uitgebleven. Meegesleept door de zozeer opgezweepte liefdesgevoelens stortten de minnaars op het doek en het balcon zich in het ravijn resp in de zaal. De afgrond was, zoals de filmmaatschappij later verklaarde slechts één meter diep, de zaal lag echter dieper.
De film was afgelopen, de gevolgen in de bioscoop waren ontzettend. Balconpubliek en zaalpubliek vormden weldra één brei. Als rode lava stroomde de massa de bioscoop uit, buiten alles meesleurend.

B.H.O.

Slechts Uw eigen wil om zo veel mogelijk tijd te sparen en dat ook anderen (zij die spreken vergeten, wat goud is) te laten doen, kan rechtvaardigen dat U komt.
Dit genoegen, Mijne Heren, om U gerechtvaardigd te weten ondanks het tijdsverlies, zou ik U willen verschaffen door met U te wedden dat ondanks onze wederzijdse inspanning er geen officiele spreker zal zijn die binnen 1 minuut zijn gevoelens voor een volle zaal jegens de uitvoerenden zal vertolken.
Nu gaat een grijns van begrijpen misschien over Uw aangezicht maar beseft Gij ook dat Uw vlotte medewerking ook tijd spaart?

W. P. C. ZEEMAN

GALLUP

OVER BESTAANSREGHT

Catalogus

BIBLIOTHEEK

ABONNÉ'S, WEET U IETS VAN DE WERKEN WELKE DE LEESZAAL BEZIT? ZOALS IN VROEGER TIJDEN WIL MEN OOK NU DE LEZER TEGEMOET KOMEN.

IS HET NIET IETS VOOR EEN ST.-NICOLAAS CADEAU VOOR UW MOEDER?

MAAK UW OPINIE BEKEND, EN BEPAAL VOOR U ZELF DE MAXIMUM PRIJS VOOR DIT BOEK.

TEKEN IN OP DE LIJSTEN OP DE SOCIETEIT.

Catalogus	Ingedeeld alleen met schrijvers register	à max. f 2,—	I
		à max. f 1,50	II
	Ingedeeld met titels en schrijvers register	à max. f 4,—	III
		à max. f 3,—	IV
geen catal.			V

Romeinse cijfers komen overeen met de cijfers op de intekenlijsten, welke op de bibliotheek en gang te vinden zijn.

Sans chanson
N'est-ce pas l'homme dans la vie,
comme un petit papillon
flottant dans la nuit?
Quand j'entends le concert
j'aime Mozart et ses tons
qui jouent en air;
mais j'adore le Bourdon.

Louis, Louis, commussire ne soyez pas si acide la verre est encore vide Voyez la jolie déesse. Elle vaut bien une messe Louis, Louis tu ne peut pas rire.

O Inhoudloos! hol, o!
Hoe belachelyk gaat U
Voorby aan Apollo
En de Natu

U doet niet veel
Voor 't feest van t' Toneel!
't Gelazer moet nu
Potverdomme uit zijn
want de uitvoering is op
28 November.

Het Hoofdbinnencommissariaat van de gezamenlijke uitvoering van het D.S.M.G. „Apollo en het D.S.T.G. maakt bekend:
Op Maandag 24 en Dinsdag 25 November a.s. kunnen de toegangs- en souperkaarten tegen contante betaling van *f* 7,50 per persoon of *f* 15,— per paar worden afgehaald, na inlevering tegelijkertijd van een vleesbon.
De Besturen van het D.S.T.G. en het D.S.M.G. „Apollo" stellen zich voor op Vrijdag 28 November ter gelegenheid van de gezamenlijke uitvoering te recipiëren voor officiele vertegenwoordigers en genodigden in de Stads Doelen te Delft van 18.30 tot 19.30 uur.
De aanvang van de gezamenlijke uitvoering van het D.S.M.G. „Apollo" en het D.S.T.G. is vastgesteld op 20 uur.
Gezien het uitgebreide programma voor deze avond verzoekt de Hoofdbinnencommissaris een ieder om de uiterste medewerking bij zijn pogen om een vlotte afwerking mogelijk te maken.

W. P. C. ZEEMAN,
Hoofdbinnencommissaris.

Het Bestuur van het Delftsche Studenten Muziek Gezelschap „Apollo" maakt bekend, dat zij zich, na het uittreden van de Heren J. A. P. Montijn, P. F. W. M. de Neeve en R. J. Brongers, als volgt heeft samengesteld:

J. VAN RAVESTEYN, President.
J. F. INGEN HOUSZ, Secretaris.
M. K. KLEYN, Thesaurier.
P. H. CUPERUS, Bibliothecaris.
H. G. VERKERK, Commissaris.

Namens het Bestuur,
H. G. VERKERK, Vice-Secretaris.

D.S.A.F.V.

Vrijdag 12 November organiseert het bestuur een nachtelijke fotowedstrijd in Rotterdam.
De deelnemers worden om 4.30 uur n.m. verwacht aan de Haard in de Societent Phoenix. Tevens zal dan plaats vinden de prijsuitreiking van de groenenwedstrijd.
Eerste jaars, waar blijven Uw inzendingen?
Degenen, die gebruik wensen te maken van de donkere kamer moeten dit minstens één dag van te voren afspreken met den bediende in het Gebouw voor Mijnbouwkunde, kamer 101.
Het bestuur heeft een zending rolfilms ontvangen, maat 6 × 9 en 4½ × 6; deze zijn voor resp. *f* 1.50 en *f* 1.30 per stuk te verkrijgen bij den Heer A. H. Roëll, Binnenwatersloot 9.

Namens het Bestuur,
F. K. VAN GOGH, (wnd. Secretaris).

„ACADEMIA" BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIEK – WETENSCHAP – KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
HET ADRES VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

HEINEKEN'S BIER
Het meest Getapt
Hoofdagentschap: **J. T. POST**
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER
Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig
DE KUYPER

REPETITOREN
G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Paulus Buysstraat 40, Tel. 550302, Den Haag.
Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal Meetk., Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

REIJKEN Delft
Telef. 1765 - Koornmarkt 72

Stoombleekerij
Chemische Wasscherij
„OZON"
Telefoon 778462
VOORBURG
Voor de Heerenwasch.

Een aloude en goede MOS
's avonds even nog een BIERTJE bij
Jan Garos

DELFT
IN PROZA EN POËZIE
Ingeleid door
DIRK COSTER
prijs gebonden f 3.90
Verkrijgbaar in iedere boekhandel.

DE SPIEGEL
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

TONEEL NUMMER

REDACTIONEEL

We zatten boven op een berg.
„Soms", zei ze „is het leven als . . . als . . . als ik weet niet wat" en ik zag haar ogen verdwaald raken tussen de bergschoenen, waar ze juist de stoffige punten van kon zien en de papierrommel van onze boterhammen
We waren juist uitgegeten en leunden op ons gemak tegen de helling — als in een fauteuil. De zon scheen, we hadden geen blaren opgelopen, alles leek te zijn zoals het wezen moest: alleen . . . er was geen reden voor ogen om verdwaald te raken, leek me.
Ze keerde zich naar me toe en merkte dat ik gemerkt had . . .
„Je had", zei ze „moeten vragen: waar denk je aan?"
„Nou?", zei ik en zij
„Niks".
Zo spraken we nog geruime tijd voort. Het was zeer prettig.
Tenslotte gingen we naar beneden.
Natuurlijk zaten we niet op een berg, niet — op een berg — en — we — niet, maar — op het balcon — en — U — en — Uw dame — laten we maar zeggen dat ze Elsje heet en U Piet of hoe U ook heet.
Piet pakt Elsje bij de hand, ze gaan de trap af terug in de zaal.
„Aardig," denkt Piet „ze is aardig. . . . genoeg!"
Tussen wijnglazen en lege bordjes door en tussen de trapzitters, een eigenaardig volkje dat niet gestoord wil worden, Elsje voorop, de hand is boven al losgelaten.
Weet U soms wat Elsje denkt?
Zou ik het weten?
Nu is het feest al bijna uit. Piet en Elsje en alle anderen hebben er voorzichtig van geproefd, als van belegen Bourgogne of het schielijk naar binnen geslagen, als de zoveelste borrel. Al naar aard, karakter of jaargangmode. Er worden al jassen aangetrokken — een afspraak voor het ontbijt nog eens bevestigd — er grauwt al zonlicht door de gordijnen van de vestiaire.
Het feest nadert zijn einde
Hoe begon het ook weer?
Een brief.... een afspraakje. Rennen voor een rok.... Zeg, heb jij soms een rokvest voor me?
Of zou ik potten voor het Lustrum?.... Komt toch niks van Ik vind anjers, ja ik vind zelfs één anjer persé te duur....
Orchideeën? — belachelijk. Rozen? — drie... twee?
Geeft U maar drie rozen juffrouw.
Vlug naar het station.... Aha, Gerard en Wim en de anderen zijn er ook al.... Zo, gaat die vervelende kwast er ook heen: Zal me benieuwen wie die aan de haak geslagen heeft. Straks maar es opletten.... Ha, die Karel, ook tot alles bereid? — heb al knoopjes?
Voorstellen... dit is Karel... dit is Gerard... dit is Elsje..
Oh, hebben jullie elkaar al eens ontmoet?

Verkleden... die Gerard is zo opgewonden of het z n eerste schoolbal is, hoe vond je overigens dat meisje van hem?.... kun je me even helpen met die rot knoopjes... Sokophouders? draag jij sokophouders?! Je bent gek man, dat doet niemand.
Diner ... een beetje onwennig... slechte verwarming... slechte bediening — slecht begin?
Entrée.... het vriest en het sneeuwt een beetje. ze heeft er een kleurtje van gekregen — zou dat alleen van de kou zijn? Een donkere hoek om — waarom ruimen ze die sta in de weg voor de ingang toch niet op?... glazen deuren die een eerste blik gunnen in een helverlichte zaal waar het warm zal zijn en.... de tentamina in Beschrijvende Meetkunde en Analyse P_2 zullen op — ja wanneer was het ook weer — te 14 uur in de Staats Doelen gehouden worden, men wordt verzocht 15 minuten voor de aanvang.. God, daar heb ik dat meisje ook, waar heb ik haar toch eerder ontmoet?... Heeft U al een programma?
Zo begon het.
Over het feest zelf belief ik U niets wijs te maken, dat maakt U nu zelf mee. Maar als het ten einde gaat veeg dan Uw mond maar af, en denk maar:
dat hebben we weer gehad.

LOTTE KNAPT HET OP!

Met een zwaai vloog de deur open, juist tegen het hoofd van de oude Lisa, die bezig was de corridor t: dweilen. Een verschrikte snoet kwam verschrikt om de hoek kijken. Lotte.
Ze begreep onmiddellijk wat er gebeurt was en knielde als een kievit zo snel naast Lisa, die een weinig beduusd over haar hoofd wreef, en zoende onstuimig de pijnen weg.
Die goeie oude Lisa. Zij hadden gisteren tijdens het bakken onbedaarlijk moeten proesten om de rare builen, die de koekjes krijgen, toen Lisa te veel dubbelkoolzure soda had gebruikt. Mems was de hoek om komen kijken om te vragen de koekjes niet te luchtig te maken. Dit was te erg geweest. Lotte was haast in een handdoek gesmoord van 't lachen.
En nu een grote buil op het hoofd van Lisa. Lotte fluisterde haar wat in 't oor en samen barstten ze in schateren uit.
„Mejuffrouw Lotte, als U blieft, genoeg," zei Lisa nog steunend van amechtigheid. Juffrouw, Lotte was zo'n echte robbedoes, maar Lisa hield wel van vrolijkheid, ze was in haar jeugd ook een echt kruidje-roer-me-niet geweest.
Kwiek sprong Lotte overeind en draafde luidkeels zingend de trap af.
Ineens een vreselijk spektakel, ze was uitgegleden. Juist op het ogenblik dat Lotte languit over de beneden gang lag, bestrooid met wandelstokken en paraplu's, ging de voordeur open en haar broer met een vriend kwamen binnen. Ze lachten hartelijk om dit bonte toneel. Lotte stond het huilen nader dan het lachen, zij trok daarom een pruillipje en zei: „Nare jongens!"
Lotte had altijd tegen deze vriend van haar broer opgekeken. Hij had een echte zeilboot en een keer mocht zij met een vriendinnetje mee gaan, heerlijk had ze het gevonden in haar nieuwe zeilkleding en wanneer de boot zo eng scheef stond hadden ze gegild van angst.
Verder had de vriend een zalige hoeveelheid gramofoonplaten. Eens had hij een nieuwe plaat, waarop iets stond over moonlight, echt in maanlicht laten spelen. Ze hadden het licht uitgedraaid en de gordijnen opengeschoven, erg gezellig was het.

En daarna die muziek, die zo prachtig in de avondsfeer paste dat zij helemaal meegesleept werd door een golf van weemoedigheid. Hoe goed zag ze in wat voor een oppervlakkig wicht zij was en hoe diep was op dat ogenblik haar genegenheid voor hem.

Nu zat ze in een onmogelijke houding in de gang, wat moest hij wel van haar denken?
Beschaamd krabbelde Lotte overeind, vloog de salon binnen en begroef haar gezicht diep in een kussen.
Hoe onbenullig voelde zij zich altijd bij hem. Ze deed altijd verkeerde dingen bloosde: kortom liet op allerlei manieren haar persoontje nog onbelangrijker voorkomen.
Driftig beet Lotte in haar verfrommelde zakdoekje. Hier zou nu perse een eind aan komen. Ze zou de trappen niet meer afglijden en ze zou nooit meer vingerkommetjes omgooien.
Nooit meer. Ze wilde een boek lezen over goede manieren en alleren een luidruchtige wildzang te zijn.
Met het zakdoekje veegde Lotte de laatste sporen van het verdriet weg en ging aan de piano zitten. Iets heel moois wilde ze spelen van haar lievelingscomponist, Chopin. Zacht stierven de klanken weg in de grote salon.
Ze keek om.... daar stond hij en trachtte verlegen een niet ontroerde houding aan te nemen.
Hij had een uitnodiging. Zaterdagavond een feestje ter bekroning van het dansseizoen.
Thans deed hij nonchalant. Of Lotte mee wilde gaan. Hij had het met haar ouders al overlegd.
Lotte was in de wolken, bijna had ze hem omhelsd. Nee nu goede manieren laten zien. Ze maakt een buiginkje en zei vormelijk, „Dank U wel, ik zal het heel graag aannemen" Ze knikte hem hoofs toe.
Hij lachte beduusd, je kon zien dat hij in de war was. Zijn mond stond open, zijn gaaf gebit glinsterde in het licht. Toen vermande hij zich, stamelde wat en rende de kamer uit.
Zo'n aardige schatteb. jongen. Hoe lief stuntelig had hij zich gedragen.
Een warm moederlijk gevoel doorstroomde Lotte.

X

OBER, TWEE SLA . . . !

Hier danst men krink'lend zwevend als een vlinder
een wals, bolero of een menuet,
doch roept men ginder
— Ober! twee sla en één croquet!

Hier zoekt men naar den vinder
van een broche in goud gezet —
daar kijkt men: krijgt men soms een slaatje minder
— Ober! twee sla en één croquet!

Hier denkt men bij zich zelve: Ik bemin d'r,
ontdekt men bij elkander steeds een nieuw facet —
Steeds maar klinkt het ginder
— Ober! twee sla en één croquet!

Hier is aan. t eind de bonkaart van geen hinder,
maar is al het Wilhelmus ingezet,
dan haast men zich en wenkt men ginder,
— Ober Nog twée sla en één croquet!

DELFT, 17 November 1947.

Lieve Beste Lea,

Hoe ik je bedanken zal voor die gezellige Lus- a trumdagen, weet ik niet goed; daarom heb ik zolang gewacht met je een bedankbriefje te schrijven. Ik zit nr echt een beetje mee in m'n maag, weet je. Werkelijk, dat het zo geslaagd zou worden, had ik niet durven hopen; en wat aardig, dat er zoveel van m'n vriendjes waren; ze praten er hier trouwens allemaal nog over, dat het zo echt onder ons was; nou ja, die paar anderen uitgezonderd dan.
Ik zei je al, dat ik niet goed weet, hoe ik je bedanken zal; ik bedoel, hoe ik je iets terug kan doen; begrijp je me een beetje? Ik weet best, dat je niet zo bent om iemand voor zoiets te vragen om iets terug te krijgen, maar het is zo raar om met de portemonnaie van een meisje rond te lopen, snap je? Ook, jij kent me en dagrom kan ik het jou toch eerlijk schrijven, hè?
Nu moet je weten, dat de 28ste het Apollo-Toneel-bal gehouden wordt hier in de Doelen en nu wilde ik je vragen of jij daar met mij mee naar toe wil. Het zou zo echt leuk zijn, lijkt me! Ik denk, dat er ook een massa vriendinnetjes van je zullen zijn.
O, ik hoop erg, dat je komt, want er is maar één bal dit jaar, zie je.
Voor ik dan gauw van je? Dan schrijf je dan meteen' even de kleur van de avondjurk, die je denkt aan te trekken?
Heel veel hartelijke groeten

van

je
Matthews

A'dam, 18 November, 1947

Beste Mattheus,

Ontzettend aardig van je, om mij voor het Apollobal uit te nodigen. Stel je voor; toen ik vanochtend je brief uit de bus haalde, lagen er ook nog twee uitnodigingen voor Elly en Marien; enig gewoon. Het zal wel heel gezellig worden. Jullie brachten bij ons ook zo'n prettige sfeer mee. Het is wel enorm, hè, zo'n Lustrum mee te doen; vooral als je een aardige partner vol attenties hebt. Je was schattig, Mat. Over schattig gesproken, ik heb een lichtblauwe avondjurk met wit kant aan; gewoon een droom. Jullie houden het Toneel- en Apollobal zeker vanwege het Lustrum tegelijk. Het wordt anders ook te duur. De Delftsche Lustra zijn altijd heel bekend geweest, zei mijn Moeder laatst. Doe jij het officieel mee? Jullie vinden het geloof ik verschrikkelijk niet, al die ceremonies; en dan die lange witte handschoenen van de meisjes.
Kan je mij dan nog even een krabbeltje sturen, hoe laat ik de 20ste moet komen. Doe vooral de groeten aan je clubgenoten. Veel liefs van ons allen,

je
Lea

Die heerlijke opwinding bij 't allegro vivace!
De spanning ,waarin iedereen wachtte op het wegsterven van het andante! Binnenin haar zong het mee en ze voelde het dirigeren in haar hoofd en de streek van de concertmeester in haar vingertoppen.
Zij — en allen om haar heen— gingen méé met het angstig stijgen van de melodie in de eerste violen, leefden zich uit op de houtblazers — om met een zucht van verlichting het thema bij de bassen te horen terugkomen. De emoties van de componist golfden door de zaal: publiek en orkest waren één.
Pijnlijk was dan ook het ogenblik waarop met een laatste streek, een laatste stoot het stuk werd beëindigd, en een ieder met een paar conventionele termen in de werkelijkheid probeerde terug te komen. Hoe leeg, hoe inhoudsloos zo'n pauze: een ieders gedachten waren nog bij de muziek. Nee, geen limonade, liever iets warms. Iedereen was opgelucht toen ze weer in de donkere zaal zaten te wachten op het scheuren van het doek. Tsjechow — ja, daar had ze van gehoord — ze kende zijn short-stories. . .
Gelooft U dit? Is het niet veel meer zó:
„Niet doen!" had hij gefluisterd toen ze van W. om diens zakschaartje had willen vragen — „'t is heus nodig!" had ze bij het volgende fortissimo teruggezegd en Peter had hevig z'n neus gesnoten en iedereen had gekeken.

's Was toch wel aardig die muziek. Ze hoopte maar dat Kees op 't tonëel goed zou speechen: hij was wel spits, maar ook wat verlegen — 't ging om de eer van Amsterdam en Jan (waar ze mee was) deed zó zeker van: dat zou Huug wel es eventjes goed doen, dat kon ze echt niet hebben . . . . Och! nu viel het programma, Peter bukte, maar ze was hem voor. . . Waar lag het nu? dat zou het zijn. . . Hé, wat een lawaai maakte die trompet opeens!

Die jongen kon overigens wel goed spelen — nu moest ze Peter en Jan toch even van Tony vertellen, die zo'n leuke aanbieding had voor een serieus Jazz-orkestje. . . . Och wat duurde dat stuk lang. Wat een rare lampen hingen er hier — ze hield toch meer van dat zaaltje in Leiden, maar nu had Guillaume ook iets meer gedistingueerds en ze had toen ook nog niet zo veel meegemaakt. O was het nu uit? Hé hé, ze had best zin in een glaasje sherry. Och nee! . . . Phien, ben jij daar ook? Kind, wat leuk, nou ik zie je straks nog wel. . . . wat vliegt zo'n pauze om. Nog twee uur en dan begon het bal, 't Was toch wel een leuke club, die van Jan.

Naait en breit!
Sinterklaas verheidt
Ook van de heren
Kinderkleren
Voor 't feest op de Société it.

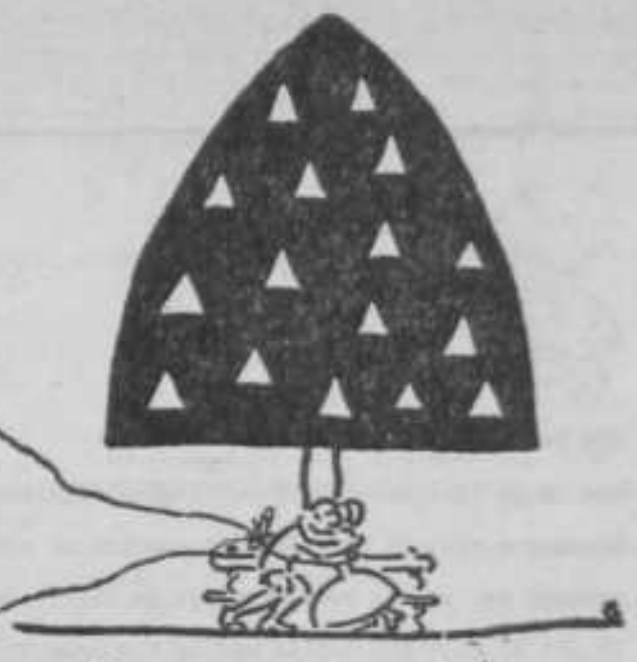

Het was van mij wat onverstandig
Doch je wimpers hebben mij verleid:
Mijn aanzoek leek wellicht onhandig
Ik was mijn zelfvertrouwen kwijt.

Je scheelt ook met mij zoveel jaren
Ik ben per slot pas negentien.
Maar 't ijle glanzen van je haren
Dat deed mij het gevaar niet zien.

Voor 't eerst scheen liefde mij waarachtig
Toen je voor mijn beden was gezwicht:
Toch was je glimlach raadselachtig.
Je blik verstrooid op mij gericht.

Mijn roes zou slechts van korte duur zijn.
't Pleizier vooràl was mij gegund.
Je ziel toch, bleek niet helemaal rein,
Toen we kwamen aan 't critieke punt.

'k Wil je geweten niet bezwaren
Maar wat toen allemaal is geschied
Dat is in mij tesaamgevaren
Tot één onmetelijk verdriet.

Jij kende reeds zoveel van 't leven,
Ik was een onervaren knaap:
Naar jou, zo meende ik, moest ik streven.
Aan jou dacht ik tot in mijn slaap.

Het luchtkasteel dat 'k voor je bouwde
Was in finesses afgewerkt,
Maar jij, die boze plannen brouwde,
Jij hebt mijn droom niet eens gemerkt

Mijn lach was in jouw lach gevangen,
Mijn vreugde uit jouw hart gegrist,
't Corsage aan jouw japon gehangen,
Waarom heb ik mij zo vergist?

De toekomst is mij klaar en open.
Ik heb mijn grote les geleerd
Deez' fout is toch niet meer 't ontlopen,
Mijn ideaal is weggeteerd.

Nogmaals, ik wil je niets verwijten:
Ik heb een korte vreugd gekend,
Als ik je grief, zou het me spijten:
Slechts heb ik me van je afgewend.

'k Weet nu dat ik niet bij je paste
Ons samengaan was al te dwaas
Maar 'k weet ook dat je er op vlaste
Weg te lopen met dien ouderejaars.

BAL
SPELLETJE

SPIEGEL-SPEL „SPEGELEN"

Het doet de Redactie een bijzonder genoegen hedenavond aan haar lezeressen en lezers een spel te kunnen voorleggen dat lange jaren verloren is geweest, maar dank zij de naspeuringen van enige leden weer teruggevonden werd in enige Oud-Duitse kronieken als das „Spegel-Spiel"

„Spegelen" is aardiger, opwindender, vlotter en flauwer dan welk bestaand spel ook en is daardoor zo uitmuntend geschikt om Uw dame in de bekende deprimerende uren bezig te houden, temeer daar U er geen schijven of ballen, dobbelstenen of kaarten, hersens of zenuwen voor nodig heeft, daar het gespeeld wordt met de bonnetjes van Uw souperkaart.

Is Uw dame uit de stemming? Dan beginnen we.

Het spel wordt gespeeld met twee of meer man of vrouw. Nadat U de bonnetjes 5, 4, 3, 2 en 1 van de souperkaart gescheurd heeft, schudt U deze op de bekende wijze. Vervolgens deelt U tienmaal rond te beginnen bij de dame die U het lieflijkst toelacht, dus niet bij Uw eigen dame. Heeft een iegelijk zijn iegelijks bonnen in de hand dan rangschikt men deze willekeurig. Nu zet U een „spegel-face" om niet te verraden welke heerlijkheden U gekregen heeft. Te bieden begint de dame met de mooiste corsage. Zijn twee dezelfde corsages aanwezig, dan mogen de medespelende heren even ruiken, waarna gestemd wordt. Onthouden of blanco stemmen is echter verboden.

De dame die opent kan nu verschillende aardige contracten

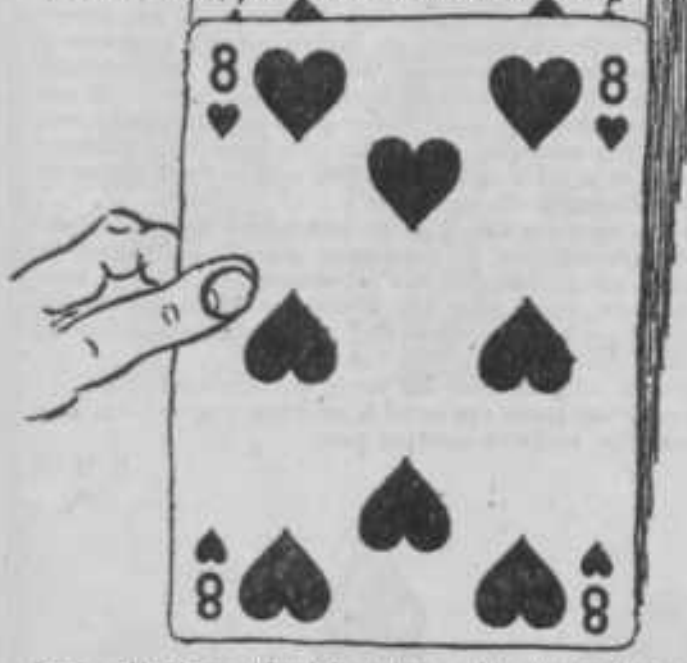

bieden. Heeft ze vijf gelijke nummers b.v. vieren, dan roept ze: „Vier soep, wie biedt wat lekkerders". Bezit ze 4, 3, 2, 1 dan roept ze: „Klein Slaatje" en 5, 4, 3, 2, „Groot Slaatje" en 5, 4, 3, 2, 1, „Huzarenslaatje". Heeft ze tien gelijke bonnetjes in handen, dan behoort daarop „Groot Slemp" gezegd te worden, waarna de heer met de grootste voeten een rondje bouillon moet geven. Hierbij mogen alleen de dames onder tafel kijken

en een stemming houden met dezelfde regels als boven.

Nadat er zo wat stemming gekomen is, biedt, naar verkiezing, de links of rechts gezeten heer. Deze mag tevens ieder contract bieden, de beleefdheid gebiedt echter dat hij steeds meer dan de dames biedt. Kan hij niet aan deze eisen voldoen dan roept hij: „Biet" waarop hij gedwongen is een maaltje bieten te halen van de grote vooraad op de societeit „Phoenix"

Hierna is weer een dame aan de beurt en het spel gaat zo ad libitum verder.

Men kan er een einde aan maken, door, wanneer men aan de beurt is, te roepen: „L.U.S.t. iemand meer". Wordt daarna weer geboden, dan gaat het spel rustig verder, zo niet dan is het afgelopen.

Ter nadere verdieping geven wij onze lezers volgende probleemstelling op

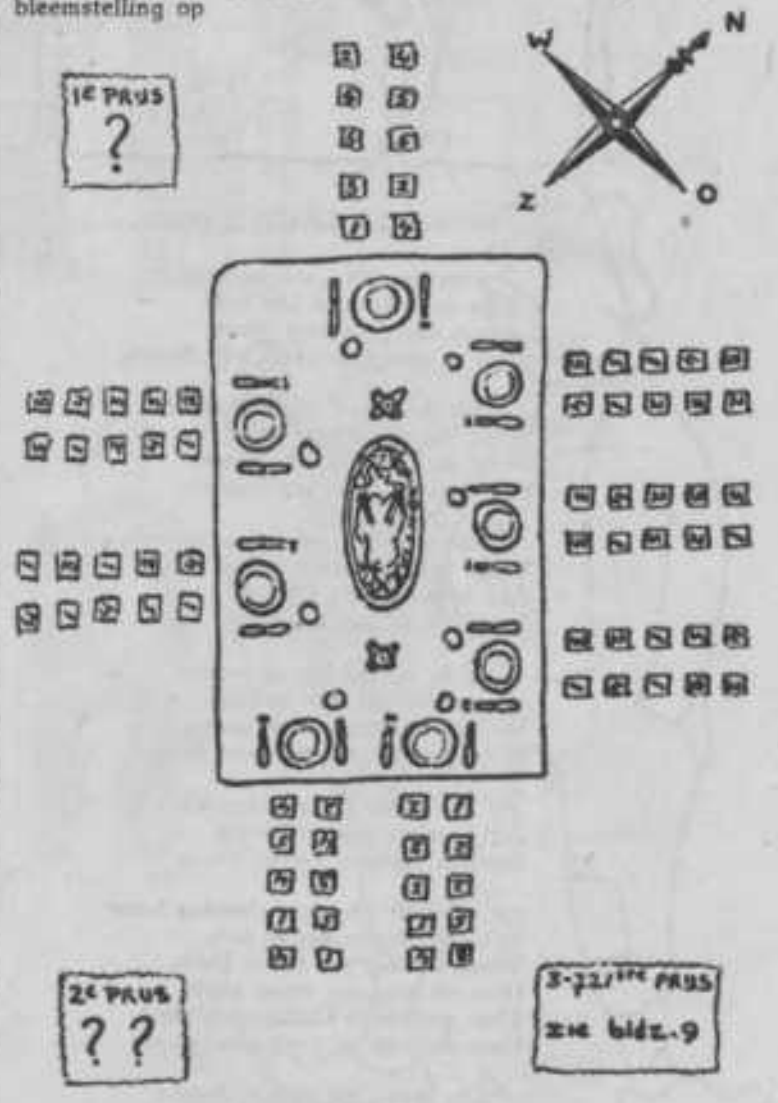

Inzendingen worden ingewacht bij de Redactie vóór de afloop van het bal. Juiste oplossingen worden beloond met een aardige surprise.

U spegelt toch mee?

Souviens en tout cas
Du jeu au bar du Bourdon
Ce n'est qu'un pas.

INSPICE ET CAUTUS ERIS.

J. Cats.

Ei lei, vrouwen, schone volk
Op de woorden van Uw tolk.
Luistert met gedachtig miene,
Als g' in deugdzaamheid wilt dienen.

Mijdt de spiegel aan de muur
Want die maakt Uw leven zuur
Want de spiegel zal U toonen
Het verleppen van Uw koonen.

Schouw de Spiegel, maagd en vrouw
Want ze toont een rimpelig brauw
Aan wier aard de ijdelheid
Aankleeft al hun levenstijd

In de spiegel ligt de reden
Dat ge afgunst hebt geleden —
Wijl geen bengenoot zal gissen
Wat Uw spiegelbeeld moet missen

Wilt daarom het glas vertreden
Als de vloek van ijdelheden.
Doet het morgen. Liever heden.

Zijkewel: een ongeschonden later
Want die is van nut en bate,
Waar ze staat ten top in Delft,
Daar de brug om water welft,
Daar gedweepe Delftsche Maagd
Haar omhoog en heeft geschaagd.

Alle mans, die in haar kijken
Wil ze met haar jonst bestrijken.
Alle mans die in haar zien
Zal ze grote vreugde biên.

Wie Spiegel's glans ten goede wendt
Is geen vrouw, doch een student.

VOOR DE KINDERLIJKEN.

Een Sinterklaas verhaaltje zonder moraaltje.

Jullie beben natúúrlijk wel eens van Sintrrklaas gehoord, je weet wel, die man, met die baard van watten en met het gezicht dat zoveel op pappie lijkt. Misschien hebben jullie ook wel eens een paar liedjes gezongen. Je weet wel zo van „Zie ginds komt de stoomboot" en „Makkers staakt uw wild gedaas". Ken je ook nog 't liedje van „Sinterklaas kapoentje?" Ja, want daar wilde ik nu eens over babbelen. Lang geleden toen de lieve Sint zijn baard nog in zijn keel had, leefde hij hélemaal alleen, en bezat hij geen zwarte Pietjes. Je begrijpt wel dat hij het réúze druk had met het rondde!en van presentjes aan kindertjes die het hele jaar zoet waren geweest. En die waren er toen veel hoor, véél meer dan nu. Nu had de lieve Sint op zijn naamkaartje een heel wijs regeltje staan:
„Zalig is het te geven, maar ook zalig is het te ontvangen"

SINT NICOLAAS
ZALIG IS HET TE GEVEN, MAAR OOK ZALIG IS HET TE ONTVANGEN.

HISPANIA

Daarom brachten de pappies en mammies hem voor zijn verjaardag een héle hoop geschenkjes, die hij dan weer voor een deel aan de lieve kindertjes gaf. Omdat een Sint toch ook moet eten, en ook van snoepen houdt, gaf hij het gewone eten aan zijn keukenmeisje om het te bereiden in de pan, maar het lekkers bewaarde hij zelf in zijn mantelzakken.
Nu gebeurde het op een keertje, dat de lieve Sint, die toen nog maar gewoon Nicolaas heette, een levend kapoentje kreeg. Omdat het beestje een beetje kippig keek, vond hij het zo vreselijk onlief om het arme haantje dood te maken en te braden. Maar het kapoentje zei: „Lieve Klaas, eens ga ik toch dood, daarom zit ik liever in jouw maag dan in die van een zwárte handelaar. Eet me maar op, ik smaak héél lekker"
Toen stapte Sinterklaas over zijn bezwaren en zijn kamerdrempel heen, en liep naar de keuken om het kapoentje te laten bereiden in de braadpan. Maar toen . . . toen gebeurde er een wonder want toen de lieve man even later in de pan keek, bemerkte hij geen lekker gebraden kapoentje, maar zwarte Piet sprong er uit en zei: „Zo wordt Uw goedheid beloond en ik zal U in Uw héle, héle verdere leven helpen bij het rondbrengen van presentjes".
Sint was eerst erg kwaad op de keukenmeid toen hij zag dat ze de verkeerde pan, de wonderpan, gebruikt had, terwijl hij net zo'n honger had. Met een wonderpan kan iedereen wonderen doen, vraag maar aan je mammie. Later was de Sint toch wel erg blij mit zwarte Piet, want het is nog steeds zijn knecht.
Begrijpen jullie nu waar dat versje vandaan komt? Ja!
Als jullie wat groter zijn vertel ik misschies, nog wel eens waar zwarte Piet werkelijk vandaan komt.

B. H. O

C'est toute la même chose,
Ce que l'odeur est pour la rose
C'est le Bourdon
pour Apollon

DAG
DAG
DAG
DAG?

Direct nadat het deurtje „niet-voor-onbevoegden" achter mij dicht sloeg kwam Johnie op mij afhollen en bood mij een glas water aan, riep een dame met een revolver in de hand niet met mij te willen trouwen, gaf mijnheer Kosak mij een broodje met de mededeling dat dit toch heus de allerlaatste keer was, kwam een op zijn hoorn blazende toneelspeler op mij af die mij toefluisterde honger te hebben, gooide een jongen met een bal naar mij, riep de postbode een brief voor mij te hebben doch fietste door, zag ik Johnies vader in een hoek zitten dichten, brabbelde een oude vrouw mij in een onverstaanbaar taaltje wat toe, waarop een jongmens met een duidelijke stem zei dat hij gekomen was om mij naar huis terug te brengen.
Zodat er van mijn goede bedoeling om U alvast een indruk te geven van wat straks gebeuren gaat niets kwam, en U dat dus zelf maar moet zien.

J. D. BIERENS DE HAAN.

Café Restaurant

„'t Prinsenhof"

Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16

Bloembinderij „Floral Art"
Binnenwatersloot 11
Telefoon 980
Delft

Voorheen en thans
„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans"
N.V. BRANDSTOFFENHANDEL
voorheen S. OLIEMANS
Buitenwatersloot 23 - Telefoon 114 - Delft

„ACADEMIA" BOEKHANDEL EN ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIEK - WETENSCHAP - KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

HEINEKEN'S BIER
Het meest Getapt
Hoofdagentschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER
Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig
DE KUYPER

REPETITOREN
G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica. Paulus Buysstraat 40. Tel. 350302. Den Haag
Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk., Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17. Den Haag T 325740

Bestel vroegtijdig
UW FOTOGRAAF Reyken
voor diners
IN OF BUITEN DELFT
Koornmarkt 12 Tel. 1765

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij
„OZON"
Telefoon 778462
VOORBURG
Voor de Heerenwasch.

VÓÓR DEN ETEN
ÉÉN

„OUDE VLEK"

REDACTIONEEL

Ja, alles zag er weer zo hetzelfde uit. Weliswaar was er geen tent, waren er minder strijkjes en minder bars maar toch was er ogenschijnlijk niet zo veel veranderd.
Behalve de dames, tjonges wat een nieuwe gezichten.
De lustrumdames hadden blijkbaar tot een kwijnend ras behoort en de meeste Corpsleden hadden kennelijk een vers ontluikende bloem geprefereerd, behalve dan de arme kerels die er ingetrapt waren.
Gezellig om weer eens door die vertrouwde gangen en die foyers te dwalen. Het toneel had weer zo vervelend lang geduurd en dan die zouteloze afgezaagde speeches aan het eind. Wanneer zou er eens alleen maar een bal komen zonder al die poespas vooraf. Dat zou natuurlijk wel de illusie van het toneelbestuur verstoren, die, hoewel in hun onderbewustzijn, nog het denkbeeld koesteren dat menigeen voor de uitvoering zijn pecuniaire offertocht naar de Doelen houdt.
Waarachtig, daar had je Henriëtte, de lustrumdame van Piet. Wat hadden ze daar nog een plezier mee gehad op dat feestje waarin de meisjes hun dank tot uitdrukking hadden gebracht. Ze was er anders niet op vooruitgegaan, nu met een eerste jaars en toen met een ondervereenigings-president. Eerst leek het wel wat te worden met die twee, maar nu wist zij alleen nog maar dat Piet's hond Jetje heette. Er waren zo heel wat ruzies ontstaan na het lustrum en hij vond Piet een kever om zich zo'n bijdehand meisje te laten ontglippen.
Zelf had hij zich weer eens laten ompraten. Hij had helemaal niet naar het toneelbal gewild, maar evenals hij steeds mee naar de bioscoop ging, was hij nu door zijn clubgenootjes die er ambtshalve heen moesten, meegetroond. Hij had nog wat moeite gehad met een dame te vinden, nu de toneelvoorraad dit jaar zo gering was, maar tenslotte had zijn kamergenoot, diens verplichtingen tegenover een kennisje aan hem overgedragen.
Gut, daar had je de Spiegelbar. Daar ging hij maar eens een coktailtje drinken. „Jaantje, ga je mee, dan gaan we even naar de Spiegelbar". Die bar was echt gezellig. Hij zou maar aan het mestvaalthoekje gaan zitten, of zou hij het wagen onder de kronen. Ze hadden dat toch weer aardig voor elkaar gebokst. Zelfs een koelemmer was er, weliswaar met lekken en blutsen maar een jongste redacteur kan niet achter alles aanlopen.

„Goeden morgen" meneer de Hoofdredacteur, mijnheer de Griffier, meneer rabarber, rabarber, rabarber . . . . de jongste, sprak plotseling een ijl stemmetje, en een bel steeg op uit de koelemmer. „Goeden morgen" zei de Redactie tot verbazing van de omstanders wier geest te bot is om de stem van afgezanten der muze te horen. „Gelukkig zijn zij die zich kunnen spiegelen in deze koperen kelk" vervolgde het stemmetje, stopte plotseling en wees met een vingertje naar K., die aan kwam slenteren. „Ha, meneer het oudlid. Ober! twee sla en een croquet"

— — — — — — — — — — — — — —

Nou, die redacteuren weten hoe ze met drank om moeten gaan. Welk een verrukkelijke coktails. Hij voelde zich helemaal in de stemming komen. Kon het zijn, werd daar nu al het Wilhelmus gezongen.

— — — — — — — — — — — — — —

Bedankt voor de gezellige avond. Jan, dáág!

LAMPION.

Onder de rode lampion heeft Mathilde zich neergezet. Zij is een groot actrice, maar nu niet, want nu is zij Mathilde. Zij trekt gezichten tegen de lampion alsof ze haar eigen lach niet terug kan vinden. De lampion is mooi en mooi is Mathilde, en er branden twee kleine lampionnetjes in haar ogen. Een uur geleden heeft zij een dolk in het hart van Sebastiaan gestoken, die daarginds een teug neemt van zijn glaasje bier. Ik geloof dat het deze week niet meer hoeft, misschien moet ze alleen zijn hart nog breken. Sebastiaan is een goede jongen. Het rode licht doet Mathilde blozen, zoals de vorige week het verlegen kamermeisje blooste: haar neus is de hooghartige neus van de admiraalsvrouw van Woensdag, en haar wenkbrauwen hebben zich nog niet helemaal hersteld van de feeks van Vrijdagavond, maar in haar ogen lichten de lampionnetjes. Ze is moe en haar eigen lach vergeten: ze heeft haar armen om haar knieën geslagen, niet om te tonen dat ze er mogen zijn, die armen, maar omdat dit haar houding is om weer Mathilde te worden, en zij spreekt zacht met haar eigen stem. Morgen plooit een blauw satijnen kleed om deze zelfde kniegewrichten; een superschurk of superheld kust morgen een van haar gezichten. Gisteren was haar mond karmijn, overmorgen zullen haar lippen rose zijn van onschuld. Maar vanmiddag heeft zij getracht zichzelf te zijn, vanmiddag liet zij mij twee uur wachten. Kijk, ze heeft haar lachje teruggevonden, er zijn wel twintig lichtjes aangestoken en plotseling is Mathilde opgestaan, zo blij met haar lachje dat het klatert door de avond. Men kan eindeloos dwalen door een park dat niet groter is dan een kinderspeeltuin in de binnenstad: Mathilde speelt de glansrol waarin al haar koninginnen en ingenues verenigd zijn, of is het maar een repetitie? Die lampion in de verte is een ideale verlichting met een onvermoed effect. En er is geen regisseur die zegt dat het genoeg is voor vandaag.

J. J. KROON.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

De trap is een loopplank beslagen met treden
Ze leidt naar 't balcon van de zaal daar beneden
En menigeen vlucht uit de dansheksenketel
Naar een duistere sfeer in een koelere zetel.

De geest van 't acteursdom is nauwelijks vergleden
Of de sfeer van 't toneel wordt met voeten getreden
Want slechts wat gegiegel gepaard met gefluister
Verbreken de wijding en doortrillen het duister.

Is men moegedanst en waagt men de stap
Overwin dan uzelf, uw dame, de trap
Want deze zit vol met vermoeide horden
Die met moeite een plaats daarop machtig zijn geworden.

Want voor velen is de trap de laatste phase
Om eens lekker te zitten en uit te blazen
Zij zitten te zitten en bekijken de drommen
Die sjouwen met drank, croquetten en kommen.

Ach ja op dees trap begon zo'n enkele idylle
Die na dat begin spoedig weer zou verkillen
Spaar daarom de trap en ga door naar 't balcon
Waar meer dan die enkle idylle begon.

B. H. O

Onder het bontgekleurde gezelschap dat deze zalen vult, danst en er lozend en neigend zijns weegs gaat, bevinden zich twee personen van mannelijke kunne, gekleed in avondjurk en verfijnd met snuisterijen, reukwerken, kanten linge en al datgene wat uitsluitend mag dienen ter verhoging der vrouwelijke aantrekkelijkheid.

De Redactie, zich van haar verantwoordelijkheid bewust, roept dan ook de aanwezigen op:
Deze op slinkse wijze binnengedrongen personen te ontmaskeren.
Ze onverwijld naar de Spiegel-Bar te geleiden, alwaar de Griffier der Redactie zich van de onechtheid dezer mensen kan overtuigen.
Zo de uitslag hiervan bevredigend is, de gehele avond zonder enige kosten harer- of zijnerzijds de Spiegel-Bar met haar of zijn aanwezigheid te vereren.

De Redactie heeft naar haar beste weten getracht het opsporen te vergemakkelijken door U de signalementen dezer beide snoodaards op een uiterst suggestieve manier te verstrekken.
Wij zullen de eerste schuldige Nathalia noemen, U de naam van Henk toemeten en de tweede Mientje toeroepen.
Welaan lezeres of lezer, leest U goed. U kunt Uw partner een onaangename ervaring besparen.

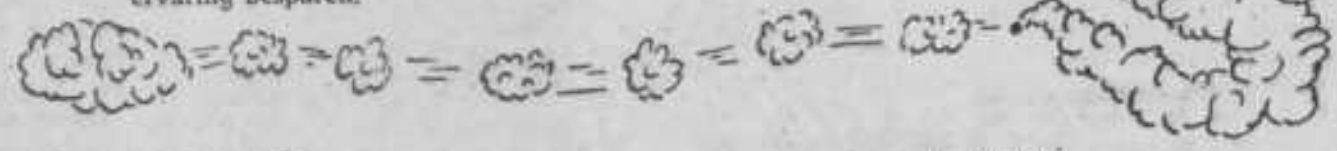

NATHALIA.

Mmm... Henk kuierde op zijn gemak naar de Bestuurs-Bar met het voornemen naast een allerliefst meisje plaats te nemen, dat op een uiterst geraffineerde wijze haar jurk zo hoog opgeslagen dat haar donkere zijden kousen glansden als de flanken van een zwart paard in het maanlicht.
Hij merkte op dat ze whiskey dronk en dacht heel eventjes financieel. Ze draaide zich naar hem toe en haar ogen vroeten slechts. Wat, durfde of kon Henk niet goed beseffen.
Het „heel eventjes" werd „niet" toen ze met een lage hese stem haar naam — Nathalia — in zijn oor fluisterde.
— Henk, hier een sigaret en neem hem mee want ik wil dansen, zweven..
Een zachtdwingende arm gleed om zijn schouders en zij verdwenen in het gedein.
Henk voelde zich willoos overgeleverd aan haar scherp en zwaar reukwater, haar leiding bij het dansen en haar klamme omhang. Toen ze een beetje vals in zijn oorschelp zong kreeg Henk het heel warm.
— Nathalia, ik heb dorst Nathalia, wist hij eindelijk te stamelen.
— Jaah, ja laten we wat gaan drinken Henk, daar aan die bar.
— Ja Nathalia.

Toen Henk de Spiegel begon te lezen werd hij wat duizelig. „Wat stond daar toch? Is dat onzin of... en Henk werd wit na een laatste waarschuwende blik naar de Griffier zwart voor de ogen.

MIENTJE.

— Dag Henk dan toch. Liefje hoe gaat het ermee, schatje, m'n heerlijk ventje, mijn spaarcentje, m'n tongebijtertje. O lie.....
— Pardon, ik geloof dat U de verkeerde voor heeft, zei Henk blozend, maar had er al meteen spijt van. Ze was van dat rosse type, waar hij altijd zo van hield: wipneusje, rode bewegelijke lipjes, een allerliefst figuurtje en roestige sproetjes onder het rossige haar.
— Maar ik zou een kennismaking zeer op prijs stellen ehh... Mientje.
— Ja ik ook, je bent net mijn droomtype, snapte ze vrolijk voor de derde keer deze avond.
— O Mientje, zullen we even dansen.
— Ja graagjes, kom dan, vlug een beetje, en ze hupte voor hem uit.

— O Henk, wat een snoeperige toiletjes, hoe vind je ze, och je hebt er toch geen verstand van. Hoe vindt je mijn jurkje, niet gek hè, al zeg ik het zelf, heerlijk is het Henk, tegen je schouder. Kom wat vlugger, in de maat, niet zo lui. Hoe vond je het toneelstuk, dat ene meisje was niet zo goed, wat was ze ook weer. Hè, ik zou altijd ook zo graag toneel willen spelen; een kennisje zei dat ik er geknipt voor ben. O, wat leuk, daar heb je Wim en Klaas...
Henk kon niet meer. Hijgend mislukte zijn poging een compromis tussen Mientje en de quick-step te vinden.
— Mientje, zullen we even wat drinken.
— O ja, gekke jongen, had dat eerder gezegd, ik heb eigenlijk ook dorst. Wat een leuke barjasjes, rood staat mij ook zo goed.
— Graag een glaasje spuitwater Henk. O Barman.....
— De Griffier Mientje, zei Henk en greep een Spiegel met het vaste voornemen even uit te rusten.
— O Griffier, geef mij ook eens zo'n vouwblaadje, wat staat er allemaal in, is het leuk? Hè, hetzelfde figuurtje als op je je jas, precies mijn tekenstijl, ja en.....
Henk keek, keek nog eens, en toen nog eens maar nu naar de Griffier. Deze, reeds wat bleek geworden, viste een Spiegel op, keek of alles klopte, greep een fles whiskey en knikte naar Henk.

HEREN, misschien beleeft U hetzelfde als Henk. Denk eens aan wat een heerlijke avond U kunt hebben,

DAMES, om pijnlijke vergissingen te voorkomen raad de Redactie U aan U zo ver mogelijk te distancieren van Nathalia's en Mientje's handel en wandel. Laat Uw Heer ook eens alleen, geeft hem ook een kans ze te vinden.

HET FALEN VAN EEN WISKUNDIG PLAN VOOR HERSTEL WERELDORDE.

(Overgenomen uit „Inleiding tot de Planipool filosofie" van prof. R., populair verwerkt door X.).

„Orde, orde is in de allereerste plaats geboden", dacht de professor R. in bijzondere arimethieken aan de normaalschool in het derde arrondissement te Paris. Hij stond voor het raam van zijn ronde voorkamer, welke met zijn gelijk en gelijkvormige eetkamer, bibliotheek en slaapkamer de vier verdiepingen vormde van een toren — een overblijfsel van een oud rondeel — en beschouwde met meewarige blik het chaotisch beeld, welk het verkeer op straat te zien gaf.

„Orde is een essentieel ding voor 's mensen geluk", prevelde hij in zich zelf, „zie nu mij bijvoorbeeld, zonder gevaar kan ik mijn ogen sluiten en enige passen doen. Ik weet dat de straal van mijn kamer vier meter bedraagt, en dat van het middelpunt van de kamer af mijn voerstraal ook ongeveer die waarde heeft. Deze bewustwording behoedt mij er voor de straal tot vier en half meter te laten aangroeien aangezien ik weet dat voor een voerstraal groter dan vier of ik door het raam naar buiten val of mijn hoofd tegen de muur stoot. In gedachten verzonken liet de professor al lopende de straal constant en maakte de voerhoek variabel. „Van de oertijd af heeft de mens naar orde en regelmaat gezocht" en lachte de professor schamper „voor zover ik weet, bekeken zij het uit een irreële gezichtshoek en waren zij blind, ja stekeblind voor het grote orde-beginsel wat in alle dingen schuilt. De professor keerde zich peinzend om, liep een radiaal rond, liet daar hoek constant en verminderde straal tot een meter, waar hij bleef staan voor de rand van zijn eveneens ronde notenhouten tafel waarvan de hartlijn samenviel met de as van de toren.

Aandachtig bekeek hij de ster-dahlia die loodrecht in de vaas midden op de tafel stond.

„Eenvoudig als de dag, dit beginsel mompelde hij, deze dahlia, een werk van de natuur, verraadt het zo uitermate duidelijk: een steel als middelpunt en daardoor alle kelkbladeren vastgelegd door straal en voerhoek.

Waarom zochten de mensen al die irreële oplossingen terwijl natuur met een kleine dosis inzicht een even eenvoudige als geniale oplossing geeft.

Waarom al dit gerechtelijke, sociale, economische en godsdienstige polen van schijnorde waarvan ieder voelt dat de principes moeilijk en ingewikkeld zijn, en niet bestand tegen de knaging van de tand des tijds".

„Waarom geen planipolaire orde gebaseerd op de onloochenbare grondelementen van voerstraal en voerhoek in horizontaal niveau.

Met dit polair coördinaten systeem kan ieder zijn plaats bepalen. Het moet van vroeg af aan geleerd worden zodat het in 't bloed komt te zitten. Het onderbewustzijn moet dit orde principe volkomen absorberen. In zijn droom moet het als kind al kunnen zeggen: Hier ben ik straal R_1 hoek π_1 ik moet zo nodig naar straal R_2 hoek π_2 enz. om het dan juist te doen waar het gewenst is.

Natuurlijk, natuurlijk, u vraagt waar nu het middelpunt is en waar de nullijn. Dit moet op een toekomstig congres voor planipolaire wereldorde bepaald worden. Als ik advies mag geven, voor Frankrijk Parijs, een voor de hand liggende oplossing, voor Parijs de Arc de Triomphe die als het middelpunt van een ster van boulevards zich bijzonder leent voor om orde te scheppen in het wanordelijk onderbewustzijn van iedere Parijzenaar.

Zou de Noord-Zuidlijn als universele nul lijn mogen dienen? Ongetwijfeld is het waar dat met een middelpunt in Parijs te veel centralisatie bereikt wordt waardoor onoverzichtelijkheid in de uithoeken van 't land zou komen. Daarom in iedere provincie een hulpmiddelpunt, een soort translatie dus, waarbij de grootte van de nulstraal op het stadhuis van de provinciale hoofdstad ter inzage moet liggen opdat het grotere verband niet zoek raakt.

Mischien is het zelfs wel nuttig kleine translaties uit te voeren naar gezinsmiddelpunten. Men moet zich hier niet laten verleiden om dit nulpunt in het gezinshoofd te willen aannemen. Dit zou een wandelend nulpunt geven wat in verband met relatieve, sleep en resulterende bewegingen het ordelijk aspect van dit planipolair onderbewustzijn te veel zou verstoren.

Met deze gedachtenflitsen liep de professor in bijzondere arimethieken opgewonden doch kalm de cirkelvormige trap af die tegen de buitenmuur gebouwd was en stootte na een half-phi radialen gedraaid te hebben op de begane grond na nog eenzelfde aantal radialen op de begane grond gedraaid te hebben opende hij de buitendeur en verdween in de redeloze verwarring op straat. „Hoeveel voordelen heeft mijn systeem niet": dacht de professor, nu wandelend op de Champs Elysées, toen een arbeider langs kwam „alle klassenstrijd vervalt". „Zojuist passeerde een arbeider mij vrolijk andig gestemd, kort om een lamstraal. Dit komt door wan- orde daar sociale principes hopeloos ontoereikend zijn. Met mijn orde bad- den we beiden elkaar omhelsd en ge- zegd: Ik straal jij hoek φ jij straal jij hoek $\varphi + d\varphi$ we staan elkaar zeer nabij kamer- raad daar voor een groot voerhoek $d\varphi$ verwaarloos- baar is. Met deze en vele andere gedachten liep de professor vele dagen, ja zelfs vele maanden, nee vele jaren rond. De mensen vonden hem zeer erg gek. Daarom, de profeet is nooit in eigen land geëerd, vertrok hij naar New York met zijn weinige discipelen die na een puntscheiding in hun haren droegen als eerste realisatie van deze orde.

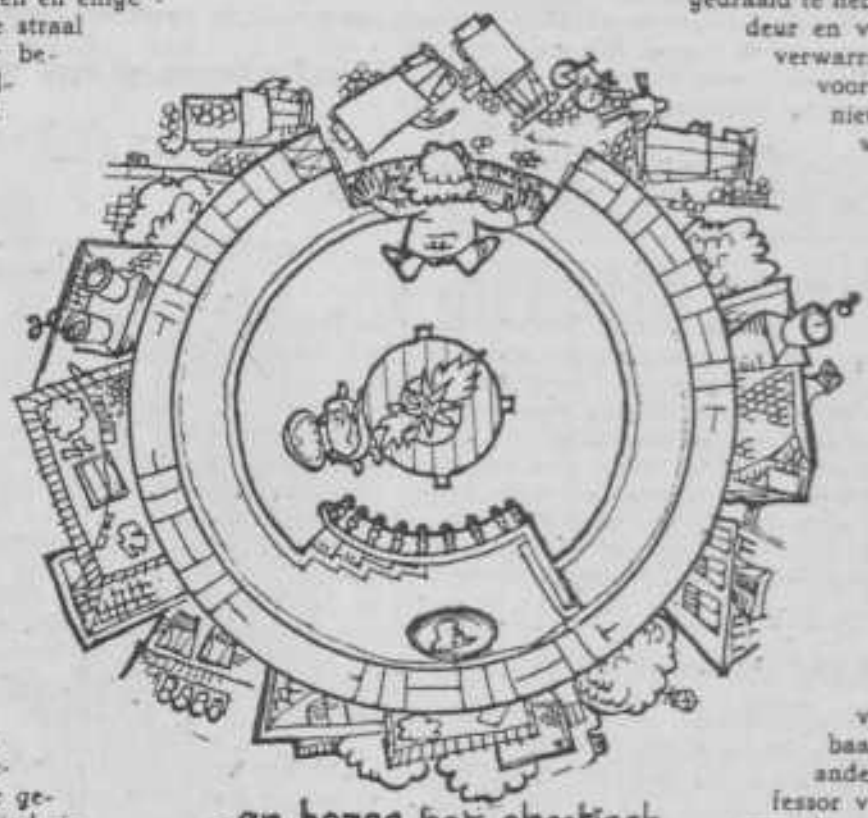

Dit betekende het einde voor de professor en zijn school aangezien zijn filosofisch planipool-coordinaten systeem bij benadering wel op zijn torenkamer ook op de Arc de Triomphe en Parijs van toepassing was maar niet op zijn vierkante

kamer no. vier en veertig op de drie en dertigste verdieping van het tweede blok wolkenkrabbers, die in een vierkant omsloten werden door de zeven en zeventigste en acht en zeventigste Parallelstraat en de vijf en twintigste en zes en twintigste Avenue. Te midden van deze rechthoekige coordinaten en zijn laatste discipelen stierf hij vergeten en als een vaste gestraald iemand, dat wil zeggen: een iemand met teveel vaste R of te wel een kringetjesloper, die zijn poolsysteem niet kan aanpassen aan de nieuwe omstandigheden.

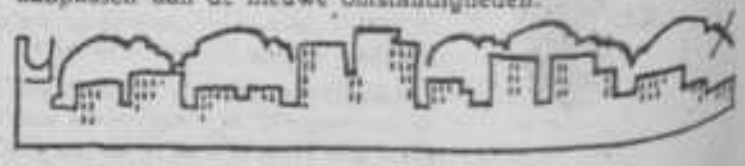

EEN REDACTIE VAN EEN BLAD IS PAS DAN UITSTEKEND WANNEER ZIJ OVERAL HAAR NEUS, GEVRAAGD OF ONGEVRAAGD, INSTEEKT, EN ZO, LIEVE DAMES, IS HET THANS MOGELIJK OM U WAT MEN WEL NOEMT „LE FIN MOT DE PARIS" OVER TE BRENGEN.

Speciaal voor dit exquise toneelnummer is de Redactie dus ver weggereisd' om U datgene te kunnen geven wat U toekomt. U bent hier bijeen, ja waarom, nou omdat U de bloem der Jonkvrouwen bent. Laten we daar vooral geen doekjes om winden. En natuurlijk gaan wij er van uit dat U uitstekend, beschaafd, ja laten we maar zeggen uiterst smaakvol gekleed bent. U hebt echt U best gedaan. Maar toch als wij de bonte kleurmengeling voor ons zien rond dwarrelen, denken we wel eens even: Had U al die waardevolle dingen die wij U zo dadelijk gaan vertellen maar eerder geweten. De Redactie dus, was vertegenwoordigd op de grote najaars en winter Représentation van het huis Jeanne Lanvin en wij zijn zo intens verheugd dat wij U vanavond kunnen bereiken om U datgene, wat U zo zeer aan het hart gaat mede te kunnen delen. In één woord de show was fameus, al kunnen wij ons niet aan de indruk onttrekken dat het anders zo kolkende en levendige mode riviertje van Parijs een beetje tot stilstand is gebracht. Wij gaan U dus nu in het kort even op de hoogte brengen van die essentialia die ons (met onze jarenlange en buitenlandse ervaring) bijzonder zijn opgevallen. De wijde en zeer lange rokken die U ongetwijfeld kende zijn uit het oog verdwenen, slechts een enkel model vertoonde nog het inmiddels voor ons, die altijd een klein stapje achter zijn bij de Franse Hoofdstad, vertrouwde model. Deze zeer joyeuze dracht heeft vooral in de avondkleding plaats gemaakt voor een type dat tot even boven de knie zeer nauw aansluit en dan wijder begint te vallen. Verder ziet men vaak de rok of de stof van de rok tot even boven de leest doorlopen. Wel te verstaan, de taille blijft op haar plaats. Een buitengewoon fraai exempel avondjurk liet hier een klein jakje op aansluiten, d.w.z. men kon niet zeggen of het er boven of er onder gedragen werd. Men zegt wel eens, dat dit juist het raffinement uitmaakt. Op zij was dit jakje met kleine fluwelen vetertjes dichtgeregen. De strikken mijne Dames. Overal hebben de strikken haar intrede gedaan. Men draagt ze als afsluiting van het decolleté, op de taille of op een willekeurige plaats op de rok, wij zouden bijna zeggen dat de mode zich herhaalt want in 1875 was dit ook al het geval. En nu een der aller belangrijkste zaken, Ecosse! Men draagt de levendige Schotse ruit als middagkleding, als representatieve kledij en als een grote omslagdoek, die in een punt uitloopt op avondkleding. Meestal is de doek dan van een zwarte franje voorzien. Zeer opvallend was het model waarbij maar één schouder bedekt was en waarbij een zeer fors parelsnoer werd gedragen, dat twee of drie rijen dik om de hals geslagen daarna in een grote lus neer hing. Men kon het nauwe ijks een parelsnoer meer noemen want de paarlen waren gelijk stuiters. De hoedjes gaan in de richting van het jockey model, buitengewoon sportief en vlot. Het een en ander is in snelle schetsjes ter plaatse voor U vast gelegd. Ziedaar lieve dames hoe wij ons voor Uw uitgesloofd hebben. Komt U nu aan de Spiegelbar eens zeggen hoe U het vond en of U nu ook blij bent.

SPIEGEL-BOKAAL PUZZLE

DE SPIEGEL-REDACTIE LOOFT AAN DE EERSTE VIJF PERSONEN, DIE DEZE BOKAAL-PUZZLE OP LOSSEN EN ZONDER GEBREKEN BIJ DE SPIEGEL BAR INLEVEREN, EEN GLAASJE GEVULD MET HET EEN OF ANDER UIT.

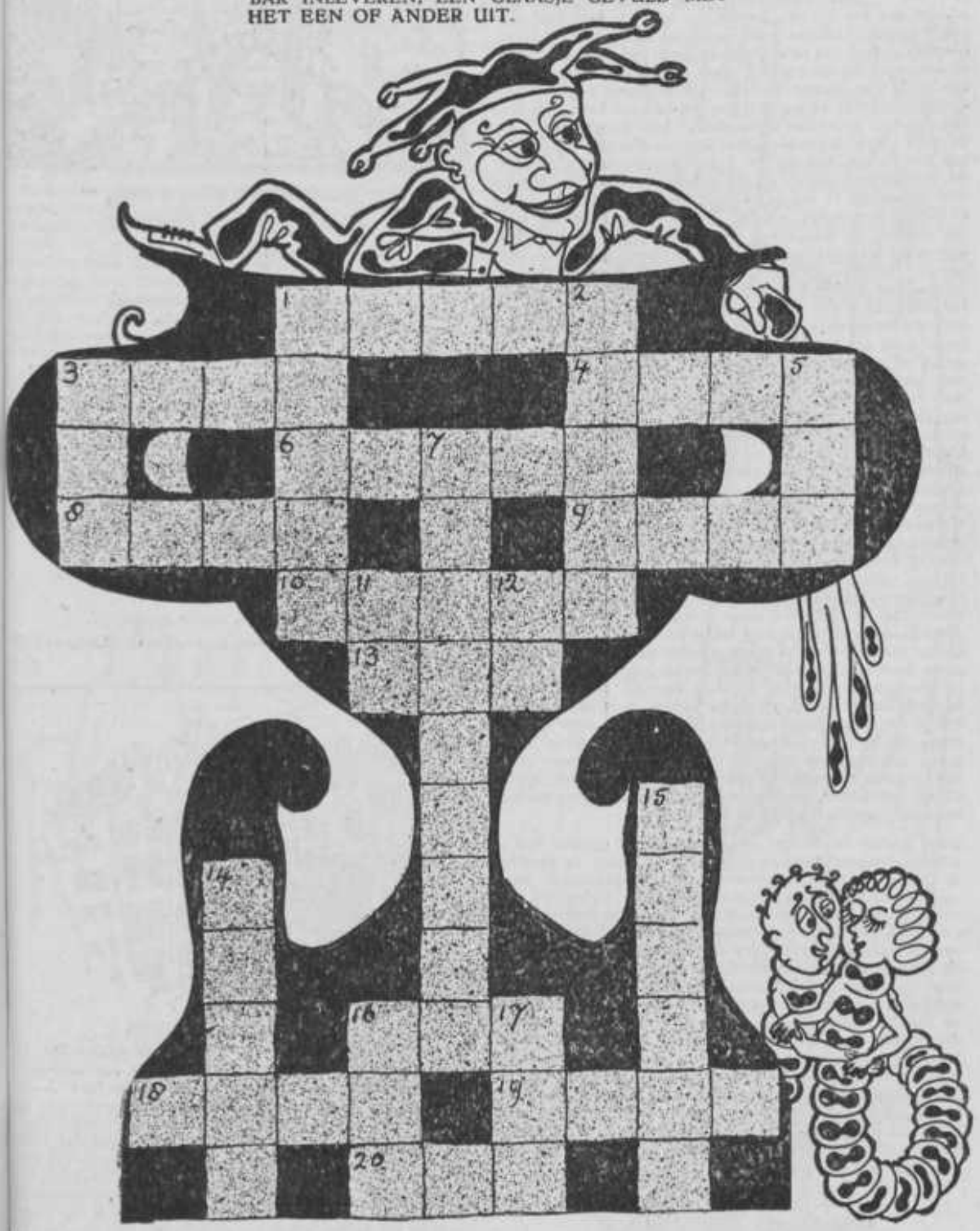

VERTIKAAL:

1. bekend water in Zuid-Holland.
2. een, de Redactie onbekend, woord.
3. initialen van een sterk Corps-lid.
4. Stilte!
5. wat met voornoemde kever (bldz. 1) in verband staat.
6. phonetische schrijfwijze van een letter van het alphabet.
7. waar ieder goed Nederlander bij moet zijn aangesloten.
8. Societeits-spelletje.
9. Wat 16 (verticaal) nooit zal kopen.
11. bekleedster van een zeker vrouwenambt.
12. woord dat men niet in gezelschap gebruikt.

HORIZONTAAL:

1. bekend Spiegel-figuur.
3. weten (Oosterse taal).
4. liefdessymbool.
6. volk(en) —
8. mestvocht.
9. hoorngeluid.
10. kleurstof voor de nagels ener vrouw
13. geluid van de Schicht.
16. lichaamsdeel.
18. voornaam van een Oud-President van Loga.
19. deel van een koe.
20. vrouwennaam.

HET DROSTE VERPLEEGSTERTJE.

Norman Oak beschouwde zijn leven als mislukt, geheel en al mislukt. Wat was er gebeurd? De Theather Club van de New York University had een feest gegeven. Eerst hadden zijn vrienden een stuk opgevoerd, van een Hollandse schrijfster nog wel. Hoe heette het ook weer? „Pak je weg ouwe vent" of zoiets, van mrs. Roose Saal. Het zou hem ook niets meer schelen van wie het was of hoe het was. De hele boel was scheef gegaan. Kathleen had hem op het laatst van de avond eindelijk gezegd dat ze er niet over dacht met hem te trouwen en aangezien hij daar al een week op rekende, was het een bar zware slag geweest. Waarom had ze dat nu gedaan. Zo'n slechte partij was hij nu toch niet. Pa had een behoorlijk fortuin aan hem nagelaten en studeren, nou ja, dat deed hij eigenlijk alleen nog maar omdat het vrij gezellig was. Morgen aan de dag had hij met haar kunnen trouwen. Ze zou een leven gehad hebben als een prinses, geen blik in hem had ze meer uit hoeven te voeren. Een of twee auto's had ze er op na kunnen houden als ze wilde. Maar nee hoor. Heel eenvoudig koffieweg en toch weer zo oneindig zwell. O Hell wat was ze tot het laatst nog bekoorlijk geweest, had ze het hem gezegd. „Norman, ik wil niet!" „Dan moet ik gaan", had hij gezegd, had zijn pas gegrepen en had het arme kind aan haar lot overgelaten. Nu liep hij alleen door de vroege ochtendmist van de ontwakende Metropolis. Even nog in die milkbar op de hoek een koude drink en dan. Hij voelde in zijn achterzak of zijn revolver er nog zat, damned nee, die was weg, wel verdraaid, waar had hij die verloren. Zinloos om daar nu nog verder tijd mee te verspelen, er moest nu gauw iets gebeuren. Hij stevende de Fifth Avenue op en ging het eerste aanzienlijke torengebouw binnen en snauwde tegen de liftboy: „Platform". De arme jongen die een nachtdienst achter de rug had, stond even verbaasd te kijken, van zo'n merkwaardig mens. Een tweede snauw deed hem echter het hek sluiten en de lift schoot geruisloos naar boven. Nu begon Norman na te denken. Hij herinnerde zich, dat hij wel eens gelezen had, dat men zich vlak voor zijn dood zijn hele leven voor de geest haalt. Dan was zijn plan dus toch niet zo gek. Hij zou springen en bij de 40e etage zou hij het hele zaakje nog eens meegemaakt hebben, tweemaal 25 jaar maakt samen veertig, dat is een hele mooie gemiddelde leeftijd voor een Amerikaan dacht Norman en stapte uit de lift. De kleine deur die op het dakterras uitkwam viel met een smak achter hem dicht. Vuil was het schemerlicht en de rossige gloed van de immense straatverlichting dacht er eigenlijk net over om uit te gaan. Norman stak een sigaret op om de laatste ogenblikken in alle kalmte te ondergaan. Hier één been over de balustrade zat hij nog even zonder erg aan te denken. Toen smeet hij de stomp van zijn sigaret naar beneden, dacht niet en gebeel onbewust voor hetgeen komen moest, sprong hij het opgloeiende eindje sigaret na. In 't begin ging het best, het duizelde aardig tikkeltje.

Toen merkte hij dat het waar was wat hij gelezen had en achtereenvolgens kwamen hem voor de geest, de boerderij in Oklahoma waar hij geboren was, zijn onbezorgde jeugd, teacher Smith met zijn hoornen bril, de collegetijd, zijn studie in New York, de dood van zijn vader, het feest van vanavond, Kathleen, hoe onbegrijpelijk lief ze was geweest, zijn plan, het dakterras. Toen schoot de dertigste étage voorbij en aangezien het in zijn herinnering bij zijn stervensuur was aangekomen, kwam weer alles hem voor de geest, vollediger en toch sneller: Oklahoma, Smiths hoornen bril, college, swiftly passing, studie, vader, Kathleen en nog eens: studie, vader, Kathleen, vader, Kathleen, Kathleen, Kathleen, Kathleen, eerste étage... pats. Omstanders, politie, brancards. Het wit van zijn rokvest was wit gebleven en alles was nog intact. De laatste feestgangers van een studentenfeest voorbij, vrolijk, zijn heer en zijn dame met zaklampen. Een klein arm jongetje vond aan de voet van de wolkenkrabber een borg hem zorgvuldig in zijn buikenmoosje, want hij mocht van thuis nog niet roken.

G. J.

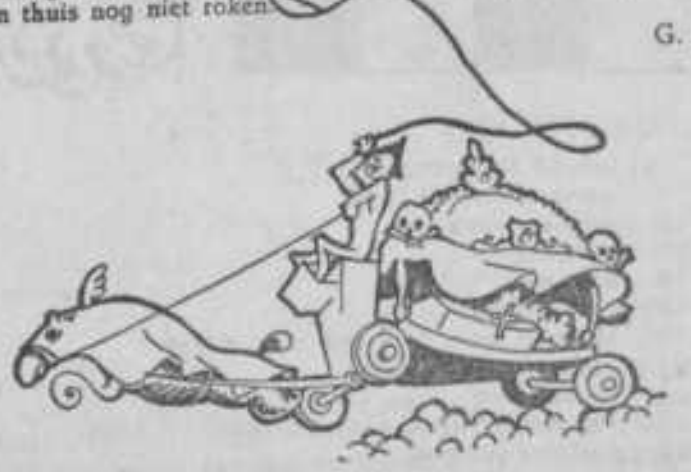

DELFTSCH SCHOUWSPEL.
De grachten in de 4 jaargetijden.

Zomers lommerrijk omzoomd
Door groene bomen,
Stralend door de zon doorstroomd,
Zal ik er steeds gaarne komen.

Dan de herfst met zijn vale kleuren
Vaag en schemerachtig mooi,
Ziet men daar dat wonderlijk gebeuren
In de immer schone najaarstooi.

In de winter zijn de bomen naakt;
Nù overheerst de witte tint.
Wordt er van daarboven sneeuw gemaakt,
Dan is 't dit getij, dat overwint.

De lente geeft het jaar zijn jonge kracht,.
Ditmaal lichtgroen, zijpend loof
Overkoepelt nu de rechte gracht.
Ware slechts voor dees' schoonheid niemand doof.

S. J. I.

DELIRIUM TREMENS.

Eenzaam dolend in de nauwe steegjes van donker Den Haag vroeg Dolf zich steeds maar weer af waar het doel van zijn tocht toch wel liggen zou. Och, och wat miste hij toch de gezelligheid, die hij nu al langer dan een uur tevergeefs zocht. „Oude Molenstraat 16" had zijn clubgenoot Fred hem gezegd. Daar moest hij zijn. Daar zou hij gezellig clubdijfe kunnen vieren en zich in zoete vergetelheid overgeven aan de eerstejaars, die met hun tractaties wachten. Daar zou maar hij was er nog niet en het zag er niet naar uit dat hij er snel komen zou. Al enige malen had hij naar de weg gevraagd, bij dat soort mannen en vrouwen, dat hem altijd een onbehaaglijk gevoel gaf. Op al zijn vragen en aandringen had hij slechts onverschillige vage antwoorden of immorele aanbiedingen gekregen en nu hij daaraan terugdacht kwam de drang naar teruggaan bij hem op. Een zinneloos gevoel van onbehagelijkheid beving hem en dwong hem zijn pas te versnellen en tersluiks om zich heen te kijken. Steeds sneller ging hij vooruit en steeds frequenter keek hij achter om. Tenslotte liep hij hard, steeds harder door de duistere stegen. Minutenlang rende hij nu al en zijn knieën knikten door. Het zweet liep heim langs de rug en benen. Hij raakte uitgeput, maar zette door, tot hij neerviel waarbij hij met zijn hoofd tegen een hard voorwerp stootte en het bewustzijn verloor.

Toen hij bijkwam voelde hij zich afgemat en duizelig. Na lang suimeren bij het zachte getik van de regen tegen het venster, want dat moest het geluid wel voorstellen, schrok hij intens: Het kon immers niet regenen volgens de weersvooespelling! Maar wacht eens: een depressie naderde over de Golf van Biskaje en zou over 2 dagen regen en wind uit Z.W. richting veroorzaken in de kuststreek. Hij moest dus of twee dagen bewusteloos gelegen hebben of zich in de Golf van Biskaje bevinden. Twee dagen! Belachelijk!
Hij was alleen maar op de stoeprand gevallen. Maar dan was hij in de Golf van Biskaje . . . . eindelijk, zeker op weg naar Venezuela. Venezuela, land van petroleum en revoluties, van revolutionaire bouwwerken en prae-historische vondsten. Waarom Venezuela? Misschien wel Brazilië! Brazilië, paradijs voor pioniers en natuuronderzoekers, zee van oerwoud met enorme onontgonnen bodemschatten, wilde onbeschaafde Indianenstammen en halfnaakte bosnegerkindertjes die in het slijk spelen en waar men de vogelspinnen nog in het wild aantreft. Och waarom nu Brazilië.
Columbia, Chili, Mexico en Paraquay en nog veel andere landen zijn over. Bergen en steppen, meren en woestijnen, Himalaya's en pampo's, Salt Lake's en Sahara's.
Sahara's droog en stoffig, koud en warm. Donker en licht, veel licht, meer licht, verblindend licht.
Licht en gegons. Hard stemmen gegons: „Neen mevrouw, hij is vandaag ook nog niet bijgekomen. Dat is nu al de tweede dag zo". Deur slaat dicht „Zuster, als hij vanavond niet bijgekomen is, legt u hem dan maar af" . . . . Ellendige toestand schijndood liggen en er niets aan kunnen doen. Alles horen en niet in staat zijn een klein geluid of zelfs maar een beweging te kunnen maken. Afleggen . . . . en daarna rust zacht Dolf. Maar neen, dit zal niet gebeuren, zolang Dolf leeft niet . . . . Er is nog slechts één ding wat hem rest: *wilskracht*.

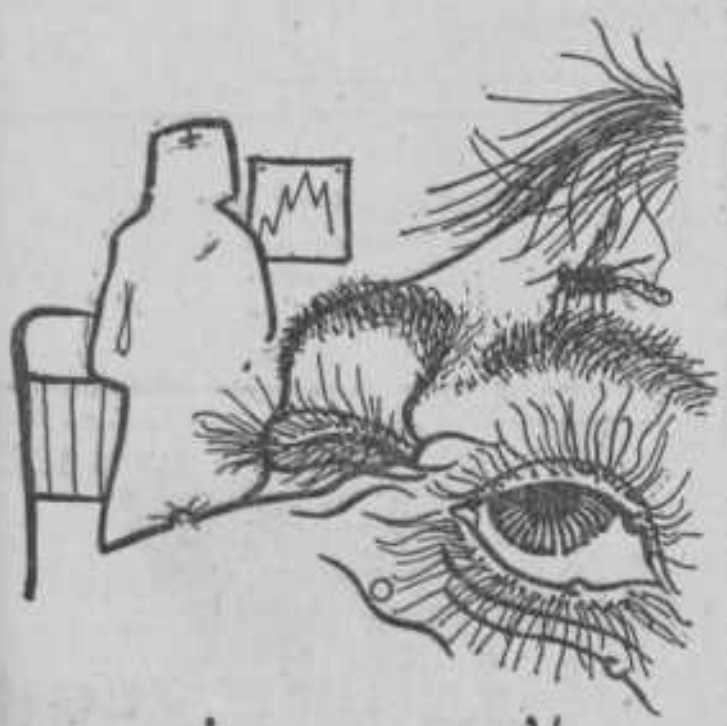

. . een vlieg op zijn wenkbrauw. .

Dolf gaat er eens voor liggen en concentreert al zijn gedachte op een doel: het linker oog openmaken en daardoor de aandacht van de dienstdoende zuster trekken. Lang ligt hij zo en dubbel vecht hij tegen de berusting als na 3 uur een vlieg op zijn linkerwenkbrauw gaat zitten en daar gedurende een uur zijn oogspieren prikkelt door de voorpootjes en de vleugeltjes te reinigen. Na nog een uur valt het diertje in slaap verliest het evenwicht en valt op zijn ooglid. Het ooglid trilt nu en slaat open. Juist op tijd want de zuster komt al binnen met een lang wit hemd. Ze legt dat op het nachtkastje en slaaat de dekens van Dolf af voordat ze merkt dat zijn linker oog openstaat en verheugd het bed weer dichtklapt: „Nou, nou, dat werd tijd. U bent wel twee en een halve dag weggeweest, nadat u zich zo lelijk met die stoep heeft bezeerd", en ze schuift opgewekt het raam open om de friase buitenlucht binnen te laten komen.
De volgende dag wordt Dolf per ziekenauto naar Delft vervoerd. Eindelijk. Delft! Eldorado der Technici, zee van mensen met enorme onontgonnen breinschatten. Waar studenten op de Societeit spelen en men de docenten nog in het wild aantreft. Waarom Delft?

J. C. S.

Voor 1e jaars en voor hen die, al zijn ze dat niet naar de jaren, het toch zijn naar hun hart.

Govert, werkelijk keurig in de rok van zijn vader, met de net opgewreven lakschoenen en de correcte handschoenen. De hoge zijden iets scheef op het zorgvuldig geplakte haar en het blozende gezicht met de glinsterend witte tanden stapt opgewekt de kamer op en neer.
Govert heeft reden om opgewekt rond te stappen want deze avond belooft zijn avond te worden, daar Govert werkelijk een alleraardigste toneeldame heeft kunnen vinden. En Govert zal haar straks van de trein halen!

BAL.

Govert, werkelijk keurig in de rok van zijn vader, met de net opgewreven l. en de correcte h.
De hoge zijden hoed iets te scheef op het zorgvuldig geplakte h. en het bl. g. met de g. w. t. slentert treurig de kamer op en neer.

Govert heeft reden om treurig rond te stappen want deze avond is zijn avond niet geworden, daar niemand, behalve zijn dame in het begin, notitie van Govert heeft genomen. En omdat Govert zijn dame al om 3 uur kwijtraakte en haar pas na lang zoeken met een Erelid aan de Spiegelbar vond, waar ze zich zo best amuseerde dat Govert haar niet weg dorst halen.

Toen was Govert maar bij een paar andere lui gaan zitten, die hij wel kende en had dat gedoe zo eens wat aangekeken. Best gezellig leek het hem daar, maar hij kende er niemand. Gek eigenlijk dat hij er niet eens naar toe ging.

Om 6 uur ging Govert naar de bar, ontsnapte aan de aandacht en kwam er als enige met een somber gezicht vergezeld van zijn dame uit. Hij had daarna nog maar weinig plezier. Daarom is Govert nu treurig en ook een beetje boos op de Spiegel en op zichzelf.

C. S.

Heren-Modes Hoeden
Kleding
J. J. PETIT
Hippolytusbuurt 31 T. 591
CORPSLEVERANCIER
Verhuur Gelegenheidskleding

UNGER'S
brood, koek en beschuit
Markt 21
Tel. 222
Hofleverancier — Leverancier D.A.C.

Académie de danse Rocco Dubois
Sinds jaren het adres van de Delftse studenten herval haar
Studenten Dansclubs en Privélessen
Het summum op Dansgebied en Amusement
Inschrijving aan het Hoofdinstituut: J. P. Coenstraat 34 te Den Haag (Bezuidenhout Telefoon 77.19.09.)
Ook voor de lessen der Dansclubs, die gegeven worden in Gebouw FULCHRI STUDIO, Lange Voorhout, Den Haag.
Laat U terstond inschrijven
Door onze vele buitenlandse reizen kunnen wij U verzekeren, dat ook dit jaar Uw stoutste verwachtingen overtroffen zullen worden.

Fa. H. C. JANSSEN
NOORDEINDE 38-40 - DELFT
Stalhouderij en Luxe Autoverhuur
Speciaal ingericht voor alle gelegenheden
Dag en nacht geopend
Taxibedrijf
Telefoon 499

Voor Fotograaf..
Reijken
TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Voorheen en thans:
„Wij in de Spiegel en U bij Oliemans"
N.V. BRANDSTOFFENHANDEL
VOORHEEN S. OLIEMANS
Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Martin's
Cafetaria
Wijnhaven 23

N.V. VEREEN. DELFTSCHE PAKSCHUITDIENSTEN
Balhuizen & v.d. Well
GEREGELDE DIENSTEN VOOR VERVOER VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM
Ligplaats Delft: Houttuinen 24a, Telefoon 1811
Ligplaats Amsterdam: Rokin, t.o. Ned. Bank Tel. 42207

Een aloude en goede MOS
's avonds even nog een BIERTJE bij
Jan Garos

Stoomblekerij
Chemische Wasserij
„OZON"
Telefoon 778462
VOORBURG
voor de Herenwas

Bloembinderij „Floral Art"
Binnenwatersloot 11
Telefoon 980
Delft

DE KUYPER
A. 22

VÓÓR DEN ETEN
ÉÉN OUDE VLEK

"n Vorstelijk glas bier!
Oranjeboom

HEINEKEN'S BIER